ناول

بختیالۍ

عبدالقادرمجرم

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلاسیف
الله

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	بخښیالی
لیکوال	عبدالقادر مجرم
کمپوزر	عبدالقادر مجرم
د چاپ کال	۲۰۱۴
د چاپ شمېر	۱۰۰۰
بیه	۱۵۰ روپۍ

Email/ qmujrim@yahoo.com

MOB [illegible]

[illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي کتابونه

- مات وزری
- ژوندون او امیدونه
- داسي يې ولي وکړل
- لویه لار ده څوک به راشي
- مینه مروره شوه
- دوی هدیره نه لري
- (بختیالی) همدا اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

دهغو شاعرانو او ليکوالانو په نوم
چي کتابونه يې ناچاپه پراته وي. دچاپ
وس يې نه لري

عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

1

په بختیالی پوري ژوند خپلې دنګې ونې پنډ وجود ،ښاهسته تګ اوور کړی وو . رمضان خو هم د دې په دنګه ونه ،پنډ وجود ، ښاهسته تګ مئین شو چې ویې غوښته .

رمضان خپله هستي ،نېستي ،ملکېت تر اولې ښځې د ناروغۍ پر وخت جار کړو د پلار ،نیکه ور پاتې مځکه یې تو له د بختیالۍ په لور کې د دې پلار ته ور کړه ،کله چې یې بختیالۍ را وادۀ کړه

یو د کلي هغه سرای چې درې خونې د شمال له لوري په کې لوېدلې وې په هغو کې هم ده دوو خونو سرونه پټ وو چې په یوه کې لا تر اوسه دروازه نۀ وه د دریمې خونې د ېوالونه پوره وو ، خو پر سر یې نور هیڅ نۀ وو یو شاتیر پر پروت وو چې د ېرو لمرنو او بارانونو تک سپین اړولی وو ، چارپېره د ېوال یې یونیم ګز جګ چې سر یې د بارانونو اوبو ورسره وړی وو ، د سرای دروازه یې د سهېل په لور وتلې وه.

څلور ګزه مخته د ملکداد د خونو شا را الګېدلې وه د ملکداد د هرې خونې د شا لور ته یوه یوه غټه موری درلوده چې د انارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ، نرۍ لښتې يې په کې نيولې وې چې د رمضان د سرای د
ختيځ هم د لوېديځ له لوري د دغ څه مځکه پر ته وه.
دا چې رمضان بې له دې سرای او په دې سرای پورې مځکې
بل هيڅ هم نه درلود ځکه يې د بل مزدورۍ او بزگرۍ ته ملا
تړلې وه

بختيالۍ ډېرې ورځې ورته وويل "زه به هم په کښت
کرونده کې کار در سره کوم" خو د دغه «هو» پر خوله نه راتلله، دا
چې کښت له کوره ډېر لرې وو ځکه دی وېرېدو چې دا سې نه
وي بختيالۍ ته څوک په لاره کې ودرېږي يا لاس ور واچوي
په شرمونو به مې وشرموي.
رمضان بختيالۍ ته د مرستې اجازه نه ورکوله وجه هم دا
وه.
بختيالۍ هم پوهېده چې مېړه مې د داسې سوچ سړی نه دی
چې "ښځې دې له خپلو خاوندانو سره په کروندو کې مرسته نه
کوي" دا پوهېده چې "خلک ټول گوته په غاښ ما ته حېران
حېران گوري"

يوه ورځ خو لا داسې هم وشو چې څو ځوانان په لاره کې يو
ځای سره ناست وو، کله چې بختيالۍ په لاره تېرېده يوه ور
پسې ږغ کړو "له نظره مه شې" دې يې هيڅ جواب ورنه
کړو. په تلو تلو کې يې پر دا خندل دوی خواران څه خبر دي
چې دې د ځان هغه عيب خوندي ساتلی دی کوم چې د دې د
ښکاره ښائيست" توهين کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي بهٔ هم نهٔ وو چې د دې ټولو بهٔ نیت خراب وو ، د هر به شاهد پهٔ دې نیت پهٔ لاره کې ناست وو چې دا ماځیګر اوبو ته ځي د تګ ننداره بهٔ یې وکړو د دوی پهٔ نیت بهٔ خدای خبر وو ؟.
دې ځکه پروا نهٔ پهٔ کوله چې و دې ته خپل ښائیسته تګ له وختونو وختونو معلوم وو او هم یې دا یقین وو چې دا خلګ زما د قدمونو نندارې ته ناست دي ننداره یې کوي.
پهٔ دې ډول ځو کلونه تېر شول ، اوس نو بختیالۍ د دوو ماشومانو مور وه ، یو سړی چې دې پهٔ دا ځو کاله نهٔ وو لیدلی لکه د دې لېورزی.
چې د دې د مېړه د میراث خوارهٔ زوی وو" اوس اوس له جېله راغلی وو.
له دې سړي د دې د هر بد راتلو لکه د ملکداد چرسک تل بهٔ یې پهٔ لاره کې ناست وو ، یوه لوښت قد ،نری وچکی مخ ، ژړ لوی غاښونه ، تارتار ږیره به یې ښه پهٔ تېلو نتولې وه (د هره غوړه کړې) چې چوغی سترګې بهٔ یې تر ورځو پورې پهٔ رنجو تورې وې.
چې دا بهٔ ورنزدې شوه دهٔ بهٔ پر غوړ لاس کښېښودو پهٔ لوړ ږغ به یې کاکړۍ غاړې وویلې

لــــکوې د پښو نوکـــان
خواره سې غرق د کو ځوانــان
پــهٔ نــوکـــان وهــي لــمـن
لاره ژړ غــارګي د ځــاؤلـــن
ښائسته دی ولنګ پــهٔ بــوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ کېښی راځي اوبــولــه

دي ته بهٔ هغه متل وریاد شو "زړهٔ پهٔ داسي ځای کې دی چې لمر یې نه دی لیدلی" کله کله بهٔ یې له غاړو سره سره نورهم څهٔ نهٔ څهٔ وویل

"ستا د لاسه خو زما خوب تښتېدلی دی تل مې ستا اند ښنه وي.... ". څو څو ورځي یې پوه کړی سړیه ولي داسي کوې خپل کار کوه د عزتمني کورنۍ یې مهٔ د خپلي کورنۍ عزت اخلهٔ . مهٔ زما او زما د مېړه نیت سرهٔ بدهٔ وه ، که د کلي خلګو و لېدلې بیابهٔ ته پهٔ خلګو کې پهٔ کومو سترګو ګرځې او زهٔ پهٔ کومو او یا زما مېړهٔ ولیدي ؟.

سړي سر نهٔ خلاصاوو ، ډېره یې ستړې کړه ، یوه ورځ یې مېړهٔ له کوره ښار ته لاړ خواښي یې د د باندي وتو نهٔ وه ، غټو کې ناسکه "لورزرینه ،زوی خاخان" ته یې وویل که (انا) چېري پوښتنه کوله ورته "وویاست اوبو ته لاړه راځي" وړوکی زوی یې پهٔ غېږ کې واخیست پهٔ ځغاستهٔ له یوهٔ او بل دېوال سره د ملکداد تر کوره ورغله دایې د مېړهٔ د میراث خوارهٔ کور وو چې دې کله هم پهٔ سترګو نهٔ وو لیدلی د ملکداد له ښځې چې یې پوښتنه کوله ، د هغې پر ځنګانه یې پروته ډوډۍ ،تر مخ یې د شلومبو ډکه کونجۍ لیده.

پوښتنه یې ځیني وکړه "برېښمین چېري دی" (ملکداد)

د ملکداد ښځهٔ چې د شلومبو کونجۍ ته یې لاس وراچاوؤ "پهٔ هغه خونهٔ کې دی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالی چې پرونی یې پر مخ سما وو په هغه خونه ورننه شوه
ملکداد چې ډېره پښه یې پر هغه بله اړولې وه . "ښت ته پروت سپیني غټې تسپې یې په یوه ګوته اړولې پټکې یې پر بل بالښت ورته پروت وو ده د پټکي د پر سر کېدلو هڅه کوله چې را پورته شو پټکی یې پر سر کا وو "بختیالی ته او زموږ کور؟" له روغبړه پس
بختیالی له شرمه کښته کتل ناسته وه ډېر د زړه په زور یې د زوی کیسه ورته وکړه.
ملکداد د مسخرو په ډول له ورې خندا سره ورته "وویل زړه به یې درسره غواړي"
بختیالی چې د ده لخوا د پروني څاک نیولی وو د پروني هغه څاک یې په غاښو کې ټینګ ونیوو خپل ماشوم یې په غېږ کې واخیستو ولاړه شوه ، له ډېره تهره یې سر د دروازې له چوکاټه وواهه.
ده په کټ کټ وخندل "زه به یې پوه کړم".
په لاري یې له ځانه سره فیصله وکړه چې پلار او زوی سره خبر دي په دې بله ورځ چې اوبو له لاړه ، د کلي ښځو ورپوري خندل، ټوکې یې ورسره کولې "خواره شې ته یې څه پروا کوې لېورزی دي دومره په حق راست دی ټول ماځیګر په لار: کې درته تېر کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې په لاس رسی کشوله له (څا) یې اوبه راکښلې، کټ کټ ویې خندل. "دی هم غواړي چې د رمضان چل و رسره وکړم".

یوه بله ښځه چې کلیوالـه او همځولې یې وه، د پوزې چارګل یې سما وۀ "له هغۀ سرۀ دې څنګه چل وکړې؟".

بختیالۍ چې له (څا) راکښلې اوبه په ګوډې کې تویولې په کیسه یې شروع وکړه.

"رمضان چې زۀ نه وم غوښتې، یوه ورځ په غرۀ کې په مخۀ راغلی ما او مور بوتې کول، دی به نو هم خود په یو کار پسې وو، تر ما چې تېر شو، په تلو تلو کې یې ترشا ډېر ډېر راکتل، پر یو هسک ځای کښېنستو، ما ته یې له هغه ځایه کتل. زۀ او مور روانې شوو، دی تر هغه وخته پر هغۀ ځای ناست وو، تر څو موږ په کېږدۍ د ننه شوو.

ماښام دی هم راغلی زموږ کېږدۍ ته ودرېدو، ناري یې کړې "مسافر یم د اودس اوبه که مو راکړې؟".

اوبه مو ور کړې، پلار مې پر کور نه وو، شپه یې وکړه، سهار یې مور کې ته دا کیسه کړې وه "ښځه مې وفات شوه که دې دا لورکۍ را کړې وای؟" زۀ نه وم خبره چې دی او بابا له ما په پټه کې تر ډېرۀ سره نژدې شوي دي. له هغې ورځې پس چې به زۀ له کېږدۍ را ووتم په هغۀ لوربه مې وکتل سړی به ډېر هغۀ لور ځای ناست وو.

یوه ورځ مې پېرۍ پر اوږه کړو د بوټو په بهانه له کوره را ووتم، سړي ته ور غلم لاس مې له خولې ورته واخیستو ته شرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ لرې سهار راسې پر دې ځای کښېنې تر ماښامۀ د چا پۀ عزت کې نۀ يې د خلګو عزتونۀ اخلې ......". سرې خندل سوکه سوکه زما پر خوا را روان وو سرې سم دستي را وغورځېدو ماته يې لاس را واچاوو، ما هم غېږ وربانديو ګرځوله، دی زما له زورۀ نا خبره وو، خوارکی مې ومځکه ته کړی، پۀ هغۀ له کوره راوړي پړي مې ټينګ وتاړۀ، زۀ کور ته لاړم مور ته مې کېسه وکړه مور زما د خبري له اورېدو سرۀ سم څرخي وغورځاوۀ.

"پر خوله لاس ونيسه چې و بل چا ته وه نۀ ووايې، زموږ له دې سړي سره خبره روانه ده تا ورکوو ...."زۀ حقه حېرانه کښېناستم دلته نو پر ګودر ټولو ناستو ښځو پۀ کټ کټ خندل

يو بلې ته ويل خوري تر اوسه مو اورېدلي دي چې يوې ښځې سړی غو ځار کړی دی دا ترل خو يې هوس وچ کړې".

بختيالۍ چې د (ځا) رسۍ را خلاصه کړه دوی يې کښېنولي چې تاسو يو ګړۍ پس راپسې راسئ زۀ دې ګورم که وو بختيالۍ چې راغله دی پۀ لاره کې ناست وو دې ګوډی پر لوړه کښېنوی د دۀ پۀ خوا ور روانۀ شوه"د دۀ زړۀ د خوشالۍ ټوپونۀ شروع کړو چې کار جوړ شو"دا چې ور نژدې شوه تۀ شرم نۀ لرې د وودې و رسۍ ته يې لاس کړو.

ځوک چې شرم نۀ لري له هغو سره بختيالۍ داسې کوي چې ورسېده دی ولاړ شو دې غېږ پر وګرځوله ومځکه ته يې کړی هغه را اخيستې رسۍ يې پر واړوله ټينګ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتاړهٔ راکش یې کړی د لارې منځ ته دې خپل ګوډی پهٔ سر کړی روانهٔ شوه د دهٔ زوروندهٔ ، زاری وې ،د خدای د پاره خلاص مې کړه څوک به مې ووینې بیا مې توبه ده داسې به نهٔ کوم یو ګړی وروستهٔ شاته پاته ښځو د دې پر دروغو خندل را روانې وې یوې څه ویل بلې څه؟ چې پهٔ لاره کې یې چرسک تړلی ولیدو ټولې حېرانې شوې.

چرسک پهٔ خپل زور او چل د خلاصېدو هڅه کوله هم یې وښځو ته زاری شروع کړې د خدای د پارهٔ خلاص مې کړی.
ښځو له ډېرو ګپو پس خلاص کړی بیا چې بهٔ هر وخت ښځو ولیدی ور پسې ناره بهٔ یې کړه "بختیالی چرسک هغه دی "وایې خبرهٔ چې تر نهه غاښه ووځي تر نهه غرهٔ اوړي سو که سو که د چرسک پهٔ تړلو د کلي نر او ښځه ټول خبر شوو او هم د چرسک مور او پلار ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

2

بختيالۍ سهار وختي ولي جامې پټکی ،سدرۍ ور کړه رمضان ماجت (جومات) ته لاړ.
بختيالۍ ژر ژرخپل لمونځ وکړو ماشومان هم را وينښ شو پهٔ بستره کې يو ، بل ته خپل پهٔ نکريځو سره لاسونهٔ ښکاره کول.
دې تودې (گرمې) اوبهٔ ، يو لوي تال راواخيستو پر خپله لور يې ږغ کړو.
"زرينې ته را پورته شه زهٔ دې د (انا) سر ور پرېولم تهٔ بهٔ اوبهٔ پر اچوې"زرينه له څه ځنډه وروسته راپورته شوه لاس يې له نکريځو پرېولو.
خپلو سرو لاسونو ته يې کتل چې اوبهٔ يې پهٔ لاس ورکړې دې خپله خوابنې پهٔ غېږ کې راپورته کړه وړوکې لور يې اوبهٔ پر تويولې سر يې ورپرېولی ښې پاکې جامې يې پهٔ واغوستې شا وخوا يې بالښتونه ورکړو کښې يې نوله.
د خوابنې تر خولهٔ يې دا لفظونه دا يې را وتو چې هسې دا پهٔ پوهېده"رمضان چېرې دی" مورې هغه ماجت ته تللی دی نن د لوی اختر ورځ ده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د بختیالۍ او خوابښې خبرې ختمېدې د رمضان ټوخی شو دننه راغلی د مور ډ منځلي سر، پاکو جامو ډېر خوند ورکړو دا هغه یې وکړه چې د خوابښې په حق راسته نږور په غېږ کې ټېنګه ونیسي پر تندې یې مچ کړي خو داسې یې ونه کړو خپل واړه یې په سترګو شو.

د څپلۍ له کنبو سره سم یې پر مور غېږ وګرځوله مورې" د اختر دې مبارک شه".

بختیالۍ ته یې مخ ور واړوو ښځې "د اختر دې مبارک شه".

له زرینې سره یې په لاس د اختر مبارکي وکړه

خپل واړۀ واړۀ زامن یې په غېږ کې پر یو، بل ځنګانه کښېنول بختیالۍ پیاله ورډکه کړه.

رمضان له ورې خندا سره سره په خواږه نظر ور کتل "ښځې چای خو مې په ماجت کې وخورې"

بختیالۍ چې په نکریځو سره لاس کې هګۍ ورمخته کړه.

"ته دا پیاله درپورته کړه یوه هګۍ به هم ورسره وخورې".

رمضان چې یې هګۍ له لاسه نیوه "ښځې هګۍ دا هلکانو (ماشومانو) ته ور کړه".ماشومانو په یو ږغ وویل بابا مات یې راکړه،بابا ماته یې راکړه

رمضان چې هګۍ سپینه کړه نیمه یې یوه نیمه یې بل ت ورکړه که یې څۀ هم مور هسې خوله خوځوله دوی ور سر پوهېدو چې دا وای.

"رمضانه زویه اختري خو بۀ دې کړی وي که څۀ هم د په غوږ ښه نۀ اورېدو رمضان یې غوږ ته خوله ورنږد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ، نۀ موري اختری له څه دی چې د اختري روپۍ وای ته بۀ دلته پۀ بستره کې ناروغۀ راته پروته وې "رمضان بیا د مور پۀ خبره له ځو واره پس پوه شو "زویه له یو چابۀ دي پۀ پور کاوۀ"

رمضان موري "اوس خو ښځي له پورو د سر تر ښکره شوم څوک پور نۀ راکوي "دلته یې له ټوخي کولو سره سا سمه شوه پۀ اوله خبره یې پوه شو.

"زویه چې بختیالۍ راته وویل موري نن د لوي اختر ورځ ده ، زړۀ مې ډېر ښه شوو چې نن بۀ پر وور پخه (ینه) وخورې د خولې خوند بۀ دې پۀ ښه شي هغه ته وای اختری مې نۀ دی کړی ، خېر ګاونډیان بۀ برخه راوړي پۀ هغه کي بۀ د ینې خاشه وي بختیالۍ لوري چې را یې وړه پۀ مالګه یې ښه تروه کړه د خولې خوند بۀ مې لږ پۀ سم شي" رمضان نور څه کولای شو بس (اوف)بۀ یې کړو ، د مور بۀ یې وارنه وو لوري یو چا برخه نۀ راوړه؟.

بختیالۍ" نۀ موري چې رابې وړې زۀ یې دستي در پخوم" ته بې غمه شه د ګاونډیانو برخې وځنډې دې(ناوخته)شوې ،دوی د مور پوښتنو دومره ستړي کړو چې اخیر یې پۀ لویه ږیره پۀ ژړا شروع وکړه.

بختیالۍ ورنږدې شوه "سریه پۀ ژړا یې سر نۀ سره ورځي ، داسي به وکړو ، چرګ خو لرو هغه به ور حلال کړو (ینه) بۀ یې پر وور ورپخۀ کړو دا یې پۀ خوند څۀ پوهېږي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان د بختیالۍ پهٔ خبرو لږ داډهٔ شو سترګې یې له اوښکو پاکې کړې زرینه ته یې اشاره وکړه دواړه سوکه ووتو پلار او لور دواړه پهٔ چرګ پسې ځغاستو. بختیالۍ خوابښې ته ناسته وه، د همسایه ماشوم برخه راوړه، بختیالۍ ته یې وویل" ترورې (ینه) هم پکښې ده مور مې ویل دا بهٔ پروور پخه کړي ، دوی اختری نه دی کړی، زړهٔ بهٔ یې ورته کېږي" دې هغه برخه راوړه زر زر یې ووربل کړی پر (ینه) یې مالګه واچوله پر وور یې کښېښوله هغې ته ناسته وه. لور و مېړهٔ یې له خوا او خاطره وتلې (هېرشوي) وو، چې د لور یې چغې شوې دا ورولاړه شوه د سرای تر دروازې ورتله لور یې دروازې ته را ورسېده پړونی یې پهٔ لاس کې وو پهٔ ژړا کې بېرته وګرځېده هله مورې بابا (ځا) ته ولوېدو دې هم ورسره چغې کړې دواړه (ځا) ته پهٔ ځغاسته ورغلې هغه د وختونو زاړه (ځا) ته. هغه (ځا) چې د یاغي شنو کوترو د اوسېدو ځای وو. تر هغه د (ځا) پر غاړه لېونی ګرځېدې.

تر څو چې کلیوال یو یو راتلو د چا لاس پهٔ وینو سره، د چا پهٔ وینو سره چاړه پهٔ لاس کې، چا د یو پر توک بر سېره بل اغوستی، د چا برخې پهٔ لاس کې که هر څو یو له بله پوښتنه وکړه چې څه ډول (ځا) ته ولوېدو له (ځا) یې څه غوښت؟ یوه زرینه خبره وه هغه پهٔ چغو سر وه لکه لېونی پر (ځا) چارچېره ګرځېده چې کلیوالو د شنو یاغي کوترو همسایه رمضان مړ را وکښو ماجت ته یې یو وړی یو غټو کی زوی ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا او لور کور ته راغلې خونه له دوده (لوګي) داسې ډکه وه چې ښځې سترګو دیدنه کاؤو ،ورډکې زوی یې ژړل دې هغه را پورته کړی په غېږ کې یې نیولی وو ،اوښکې یې په ماشوم کې تویېدې لور یې د خونې د وره پرده پورته کړه چې دود (لوګی) کم شو دې خوابنې ته وکتل تر خولۀ یې ځګونه راغلي وو، دې ماشوم بېر ته کښېښوی خوابنې یې را پورته کړه خولۀ یې ور پاکه کړه او بۀ یې په خولۀ کې سوکه سوکه وراچولې چې څه یې سا سمه شوه هغه (ینه) یې ورږوله په خولۀ کې یې ور کوله چې کله بۀ یې سا سمه شوه د رمضان پوښتنه بۀ یې کوله دوی بۀ ورته وویل مورې وتلی دی راځي . تر هغه ورځې چې دا یې هم په رمضان پسې خاموشه کلې (هدیرې) ته یوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

3

بختيالى سهار وختي وور بل کړى وو، د نغري پر غاړه يوازي ناسته وه، خپلو ويدو ماشومانو ته يې کتل.
سترګې يې له اوښکو ډکې وې دا فکر يې کاوو"چې نن بۀ يې څوک را پورته کوي، اول خو بۀ يې پلار له ماجته راتلۀ، يو يو بۀ يې پۀ ناز را پورته کاوو".
زرينه له دباندې راغله "مورې! دينک کاکا راغلى".
دينک پۀ زرينه پسې لنډ پۀ خونه را دننه شو، د نغري پر هغه بله غاړه کښېناستو.
دينک "بختيالى دا صلاح مې درسره کوله که ستا خوښه وي، زۀ بۀ رپورټ وکړم".
بختيالى چې له چائينکې سر پورته کړ، بيرته يې پر کښېښودو، د خپل لاس بنګړي يې کښو "نۀ کاکا، زموږ رپورټ يوه مانا نۀ لري، نۀ سرى وهل شوى دى نۀ ويشتل شوى، پۀ (ښا) کې لوېدلى دى، دا پر دې زورورو څوک اړوي چې تاسو وژلى دى".
دينک له چاى پس اچولى نسوار تو کړۀ، نه زويه زۀ ودې ته حيران يم دومره لرې يې له کوره (ښا) ته څنګه بوتلى؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې د چای پیالې ډکې کړې، کنبلې بنګړې یې سره یو ځای کول"کاکا زرینه وایي چې موږ له کوره ووتو د ملکداد د چرسک نارې او اشارې یې وې چې هله یو څوک په (ځا) کې ولویدو.

زۀ او بابک چې ورغلو، بابک (ځا) ته سر ور ښکاره کړی دۀ له شا پسې پورې واهۀ ،کاکا زرینه مې پوه کړې ده چې پر خولۀ لاس ونیسه او ګوره ، ګوره چې دا خبره وچاته ونۀ کړې، پښتانه وايي «تېز پۀ تاځیله نه نیول کیږي» کار بۀ له چله اخلو".

دینک چې پۀ لاس کې خلی پۀ وور کې غورزاوۀ زۀ خو وایم " رپورټ بۀ ښۀ وي".

بختیالۍ پۀ قهر او ګونجې تندي ورو کتل "کاکا خو درته ومې ویل، له دې څه بۀ کار پۀ چل اخلو، نور وس خو زموږ نه پۀ رسیږي".

دینک ولاړ شو، خپل تور خیرن،خلاص شوی پټکی یې پر سر پیچلی"سمه ده، لورې چې څنګه ستا خوښه ده،خو دا یوه خبره یاد لره، پر ما چې دې هر بار ږدی، زۀ هم پۀ شپۀ تیار یم، هم پۀ ورځ".

چې دی ولاړېدو د بختیالۍ مور او پلار هم راغلو، مور یې دلې پۀ چغو شوه، پلار یې ماجت لاړ،پۀ ماجت کې پر فاتحه چې دعا وشوه، له دعا وروسته یې ملکداد ته مخ ور واړاوو، پوښتنه یې ځینې وکړه" دا واقعه څۀ وخت پېښه شوه ،او دۀ له (ځا) د اختر پۀ ورځ څۀ غوښت؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکداد له بلې دعا وروسته چې خلگ رخصت شو "زما دا شک دی، دومره وختي چې (ځا) ته ورغلی دی، د کوترو د نیولو هڅه یې کوله ، د دۀ غریب خو مور ناروغه وه، یو چا بۀ ورته ویلي وي چې د کوترو ښوروا یې ښۀ ده.

ورځ یې پر فاتحه تېره شوه ، ډوډۍ یې د ادم خان پۀ کور کې وخوړه، د ماخوستن له لمانځۀ چې راغلی، له بختیالۍ یې پوښتنه وکړه "لورې! دا اوس څنگه پېښه شوې ده؟،دۀ د اختر پۀ ورځ له (ځا) څۀ غوښت؟".

بختیالۍ چې یې بالښت و څنگ ته کېښښودی، کښېښسته تړله کیسه یې ورته وکړه.

دی هغه ډول ناست وو "لورې ! زۀ څۀ چل وکړم؟. له ما خو یې ورخونه یوړل".

بختیالۍ چې سترگې یې د مور پر خوا واړولې "بابا تۀ او مورکۍ صبا خپل کورته لاړ شی.پۀ کیسه کار مۀ لره.زۀ پۀ خپل کار پوهېږم، وماته ښۀ درک راکوي، تاسو کار مه پۀ لرئ."

"لورې ! پۀ دې زۀ ښۀ پوهېږم. چې تۀ تر ما ښه پو هېږې، ځکه خو تل له خانه سره دا وایم .کاش ! دا مي لور نه زوی وای".

بختیالۍ : "یو خو ستا لاس نۀ پۀ ښنلي، بل زۀ پر دې ویرېږم ماشومان را وژني".

دریم مانښام یې : مېرۀ میراث خور، ملکداد کورته ورغلی "بختیالۍ دا ماشومان در روان کړه، درځه کورته. څۀ کوې چې له دې ورو ماشومانو سره، پۀ دې تورو دېوالونو کې ناسته یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بۀ دې لړ له ښځو سره خولۀ پرې وي، لړ بۀ دې پام پۀ بله شي".

دې لرګي ته لاس کړو "وزه، تۀ چې د ماشومانو له غمه مړ کېدای، پلار بۀ دي نۀ ور وژلی".

ملکداد چې پۀ غاښو کې نیولي د بربت وېښتان پرېښول "نۀ بختیالی، تۀ هسي بدګمانه شوې یې، ګمان مۀ کوه، ګمان د ایمان زیان دی".

دا ورولاړه شوه چې د لرګي وار یې پر کاوۀ، دی ووتو.

بختیالی چې څو ورځې پس ورغله سنګین ته "پۀ ما خو تۀ خبر یې، مېړۀ مې مړ شو، بل سړی زۀ نۀ لرم، چې ستا فصل در پالي، دا فصل له یو مسلمان وراوله چې بیه یې کړي چې څومره مې حق جوړېدو هغه را کړه".

سنګین که څه هم غځېدلې پښې را ټولې کړې، بیرته یې هم یوه پر هغه بله واړوله، را پورته نۀ شو.

بختیالی هم دا محسوسه کړه چې دی وایي زۀ هم یو سړی یم "سمه ده خورې، هغه ورځ ملکداد هم راغلی، دا ستا وراسه یې کوله".

بختیالی که څه هم د سنګین له خوا د پرونې خاک نیولی وو، بیا یې هم سنګین یوه سترګه لیده " نۀ نۀ وروره، ګوره چې ملکداد ته یې ور نۀ کړې".

سنګین چې د دې یوه ښکاره سترګه ته کتل" سمه ده خورې، زۀ بۀ یو څوک پیدا کړم چې بیه مې کړي، ستا روپۍ بۀ ورور کور ته دروړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګين څو ورځې پس کورته ورغلی، لس زره روپۍ یې ور کړې" خوری ستاسو فصل خو دریم په ځلیرویشت زره بیه کړی. په ځلیرویشت زره کې ستا دریمه، اته زره کېده، ما لس زره در کړې".

بختیالی هغه روپۍ ور نیولې "وروره کور دې ودان".

څلور میاشتې یې په دې تورو دېوالونو کې په دې تیرې کړې چې دا راز ځان ته معلوم کړم ، د پنځمې میاشتې په اوله شپه څلور، پنځه سپین ږیري، یو د کلي مولوي صاحب راغلوځ. له روغبړه پس مولوي صاحب له جېبه تسبې را وکښې. تسبې یې بیرته و جېب ته کړې چې په خبرو یې داسې شروع وکړه

"بختیالی شکر دی موږ خدای مسلمانان پیداکړي یو. مسلمانان چې دي تر دې ټولو انسانانو افضله دي،هغه په دې چې په دین د اسلام دي .... اوس به د مطلب خبرې وکړو، بختیالی زموږ په مذهب کې داسې دي چې کومه ښځه د مړوښې وي، هغه ښځه به ضرور میړه کوي، موږ د دې د پاره راغلي یو چې خپلې غاړې خلاصې کړو".

بختیالی چې پر خپل ویده زوی کالی سماوو "مولوي صیب! تاسو ته دي خدای خیر در کړي، دا ښه شو چې تاسو راغلاست، زه مو پوه کړم ،اوس به میړه ضرور کوم، یو خو به ځان له عذابه خلاص کړم بل به مې ماشومان را ساتي،خو یو څو ورځې به وماته مهلت راکوی چې زه سوچ وکړم، څوک زما د پاره ښه دی، هر څوک چې زما خوښ شو، زه به درتهووایم، له هغه سره به نکاح را وتړئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي صاحب چې دوباره راکښلې تسپې جېب ته اچولې "بختیالی! ته پرېږدي خلگ څه کوي. دا خپل میراث خوار دي یې واده ځوان زوی ناست دی، هغه وکړه، روپۍ ورسره ډېرې دي، د هیڅ کمی به ور سره نه وي".

بختیالی چې سرکښته ځړولی وو. د نغري پرغاړه یې په واړه خلې لیکې کښلې "نه مولوي صاحب دا سړی خو بېخي نه کوم، دا زما د مېړه قاتل دی".

مولوي چې لاس سره مروړل "بختیالی نخرې مه کوه، دا سړی دي خدای قریب کړی دی".

بختیالی چې په لاس کې وړه لښته، په جار کې وغورځوله "مولوي صاحب! نه یې کوم چې پر سر یې را وتړی لا هم".

مولوي صاحب چې مخ مجو(مجید) ته ور واړوو "بختیالی ستاخوښه ده، ملکداد خو هم ښه در معلوم دی. که یې په رضا زوی نه کوې، سبا دي په زور یې کوي".

بختیالی چې مخ یې ماشومانو ته واړاوو "مولوي صاحب! پښتانه متل کوي، وایي «پر لمانځه مي ودروې ته. وایي به یې څوک".

مولوي چې پر ږیره لاس تېراوو، سترګې یې په بختیالی کې وې "بختیالی مور سوال درته کوو، مه ځان بې شرمۍ ته جوړه وه، مه دی، سبا ک بدنامه شوې. بدنامي خو دي د ده ده".

له دې خبرې سره سم ولاړ هم شو. د سرای تر دروازه ووتو. بختیالی هم پته او سوکه. سوکه په لځو پښو ورغله، د سرای

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دروازه کې. و یونیم گز دېوال ته پته ودرېده،دوی سره رغېدو . خبره مجو (مجید) اکا کوله ".

مولوي صاحب دا خبره لکه چې رېښتیا ده چې دا سړی د ملکداد زوی وژلی دی".

مولوي صاحب "هو مجو په دې کې شک نشته. وماته په خپله ملکداد وویل".

مجیداکا "مولوي صاحب! بیاخو پکار ده چې موږ په دې خپلو ډېرو کې تو کړو چې پر نیمه شپهٔ، د وړو یتیمانو په کور کې ناست یو . ومور ته یې سوالونه او زارۍ کوو چې تهٔ و یتیمانو ته د پلار قاتل ور پلار کړه".

مولوي صاحب "مجو موږ خو یې د را روان وخت غم کوو. موږ وایو چې سره میراث خوارهٔ دي، گوندي دا خبره ورکه شي. په را روان وخت کې بهٔ بیا گزگ نهٔ کوي.

مجو ما هم اول داسې محسوسوله چې بختیالی نهٔ ده خبره، لکه څنگه چې په سړه سینه رغېدم. مجو که څهٔ هم زهٔ غلط وم چې بختیالی نهٔ ده خبره.

مولوي خیر دی خبره دي وي. پرېږدی چې څو شپې نخرې وکړي بیا بهٔ خوشاله وي، د ملکداد زوی بهٔ کوي.

مجو تهٔ خو خبر یې. د ملکداد تر مخ ډېر لوی. لوی سړي نه نې رغېدای. بختیالی خو هم څهٔ بالښته نه ده".

مجیداکا: "مولوي صاحب! کومه بالښته؟".

مولوي صاحب "ولي نهٔ دي دي اورېدلي ....

قام د دېرسړدی دلسته نسته پرتاجنگ کوي بالښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماځیګر وهی لمر تانګه پر تابالښته جنګېده
لچ یې مات وی دا ورغښته تر مړو بهه وه بالښته".

دې غاړو و بختیالۍته دومره حوصله ور کړه چې راغله پر بستره داسې وغځېده، لکه له دې سره چې هیڅ هم نهٔ وي شوي، تر سهاره پهٔ خوارهٔ خوب ویده وه. سهار چې را پورته شوه، سترګې یې رنې وې. داسې یې محسوسوله لکه دا چې بالښته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

4

څوشپې پس چې بختیالۍ یو سهار را پورته شوه، د پلار د کور سودا ورولاړه شوه، مرغسن وو (نرۍ وریځ) چې د کور د خونې دروازه یې کولف کړه، را ووته د خپلو ماشومانو تر غوږو یې خادرونه وتړل، روانه شوه.

په لارې چې څه لاړه اسمان ته یې وکتل، وریځې ښه ځان سره ور کړې وو.

یو ځل یې لا دا اراده وکړه چې بېرته وګرځه، نن ورځ سړېچنه ده (سړوکې) بیا یې توکل کړی ماشومان یې په مخه کړو، روانه شوه.

غټو کې لور او زوی یې ښه وو، هغه ډېر ور کی ورور دوی په غېږ کې یوار یوه بیا بل اخیستو، هغه لږ غټو کی دې په غېږ کې اخیستی وو.

یو وخت چې یې پر پښو روان کړی، لورکې یې تر لاس نیولي وو، د بختیالۍ ور پام شو، کمیس یې په غاړه وو، پرتوګ یې نه وو.

د لارې په منځ کې کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دلته یې پرتوګ په ور په پښو کړی ،سوکه ،سوکه د ماشومانو په تګ سوکه تګ پرېکړی ،د غرۀ لمنې ته ورسېدو ، د انا ګیانو پر چینه کښېنستو ، غوټه یې خلاصه کړه،ډوډۍ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخیسته، پیاز یې سپین کړی ، دوډۍ یې پورې وخوړه،ماشومان او ځان یې پهٔ لپو اوبهٔ کړو ، هم یې د ماپښین لمونځ وکړی بیا یې مخه وکړه.

اوس نو د بابا کور ډېر لرې نهٔ وو ، پهٔ تلو، تلو کې د ما شومانو و دې ته پام شو، ناره بهٔ یې کړه ،له هغې خوا بهٔ پهٔ دره کې ددوی دغږ ببرته راغبرګ شو.

دا رنګه روان وو، د بابا وکور ته یو مغزی (لوړه اوکږه لاره) پاته وه ، مېده ، مېده ځاځوکي هم شروع شو.

پهٔ مغزي ور واوښتو، د بابا کیږدۍ یې وپېژندله، چې ولاړه وه، ډېر یې زړهٔ ښهٔ شوچې مېلنې (د کوچیانو کلی)ته لا پهٔ کډه نهٔ وه تللی.

د بختیالۍ د وړې خورکۍ زرکې چې دوی پهٔ سترګو شو، نارې یې کړې "مورې !خورکۍ راغله".

مور یې مخ له وراغله، لاس یې پهٔ اوږو وو ، پر بختیالۍ یې غېږ وګرځوله، کور ته چې ورغلو مور یې تبخی واړوو ، دستي یې چای پخې کړې ، مور چې یې چائینکه را کوز وله "بختیالۍ ! دا ماشومان بهٔ دې پهٔ یخ وژلي وي، وار بهٔ دي کاوۀ ، چې ورځ توده شوې وايې بیا بهٔ راغلې وې".

بختیالۍ چې پهٔ خپلو تودو لاسو کې د ماشوم لاس نیولي وو "مورې !بس تر وس مې تېره شوه ، نور مې نهٔ ښو ځغملای ".

دوی ته یې چای وراوړلې ، دوی چای څښلې ، مور یې ښې تورې او سپینې غوښې پهٔ کټو کې واچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام ته يې بابا هم راغلی مېرېږ يې وڅکولې ،په سېب يې دننه کړې.
له روغبړه وروسته يې مور ښهٔ غټه کاسه، وره ډوډۍ ور واړوله ، پهٔ بله کاسه کې يې، ښې تورې اوسپينې غوښې. د دې سترې ماشومان چې پهٔ تورو سپينو ماړهٔ شو، خوب ورغلی.
مور يې وتړولو ته ځای ور هوار کړی ، يو يو يې تر لاس نيوو، ځای ته يې بېول.
له هغه وروسته پهٔ ځراغ کې تېل ختم شو ، بابا يې بالښت ته پروت وو ، د اور پهٔ رڼا کې دې ليدو چې دپتکي ځاک يې پهٔ خولهٔ او برېتو پورې مښلی.
له دې خبرې سره سم را پورته هم شو "لورې! دا ډېر وخت ښار ته نهٔ يم تللی، ځکه تېل نشته".
پهٔ خبرو ، خبرو کې بيا دې ته راغلی "بختيالۍ! دا خبره څو مره حقيقت لري، ستا مېړهٔ دې خلګو وژلی دی ، لورې که رېښتيا ووايم، زما اوس هم يقين نهٔ راځي".
بختيالۍ چې سترګې له موره دهٔ ته، ور واړولې " هو بابا زرينه ورسره وه ، هغې پهٔ خپلو سترګو ليدلی دی".
بابا "دا تهٔ څهٔ وايې؟ لورې هغه ورځ خو هم تا دغه وويل ، خو زما يقين نهٔ پر راتلو".
بختيالۍ "دوې کيسې دي بابا ، يوه خو دا چې ما يې زوی د اوبورګو پهٔ لار کې وتاړه بل يې زما له مېړهٔ مځکه غوښته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا : "ستا د مېړۀ مځکه څه غواړي ؟،هغه خو يې وماته راکړې ده".

بختیالی: "بابا په کلي کې زموږ د یوه سرای مځکه نۀده ، دا مځکه د ېر اوږدۀ او وسارۀ لري ، د دۀ د مځکې په میان کې ده ، د دۀ مځکه يې سره پرېکړې ده ، دۀ دا غوښتو چې دا زموږ مځکه د ځان کړي ، وموږ ته د دې په بدل کې بله مځکه راکړي .

په څو، څو واره يې خلګ ورته راولېږل، خو دۀ سودا نۀ ورسره کوله.

زوی يې بیا چرسک،غل او بدره دی ، دا څو کاله په جېل کې وو ، چې راخلاص شو بیا يې دا حرکتونه کول".

ټوله کیسه يې بابا ته په زېرو زور وکړه.

بابا يې پټکی پر سر کړی ، د ولاړېدو هڅه يې کوله "و خورې دا دی مخ لکه د سېب کښته.(ټوکه يې پرې وکړه) خو مخ بۀ دې ورښکاره کاوۀ ، چرسک شی وو، هغۀ د ورېنداري په عزت څۀ خبر دی. چې ستا مخ يې لیدلی وای، بله ورځ يې په خدای که ستا په خوا کتلي هم وای.

د دۀ خو دې قد و قامت، ښاهسته تګ خوښ شوی دی".

بختیالی د بابا ومخ ته کتل "ملامته یم ، مور خوارې په څو، څو واره راته وویل، دا! مخ مۀ پټوه ، دا مخ پټول بۀ دې یو ورځ په یوه لویه بلا واړه وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا چې څادر اغوستو : "سم يې درته ويلي دي" پښتنو کله کلا ګاني درلودې؟ ،کله يې ښځې پۀ پردو کې نغښتې؟ ،لکه دا اوس چې مورِ کوچيان يو.

ټول پښتانۀ دا ډول ازاد خلګ وو ، داسې ازاد ژوند يې وو لکه دا مورِ ،د اکثرو کيږدۍ وې يا يوه ،يوه خونه ، چې چا، چارديوالي پېژندله نۀ، دا زمورِ پۀ ډول يې ښځو کارونه کول ،دا بېخي لږ وخت کېږي چې پۀ ښځو يې مخ پټول او پرده کوي ،پر کورو يې چارديوالۍ شروع کړې.

خو اوس يې لا د ډېرو کورو چارديوالۍ نشته ، خونې يې تۀ پۀ خپلو سترګو وينې.

لورې! زۀ اوس څۀ وکړم؟".

بختيالۍ چې يې ځيلۍ سمولې "بابا تۀ هيڅ هم مۀ کوه ، مۀ پۀ دې کيسه سر خلاصه وه ،مۀ کار پۀ لره ، نۀ ستا لاس پۀ ننبلې ، زۀ پوهـ شوم او زما کار.

تۀ ځان داسې واچوه چې زۀ بېخي پۀ هيڅ هم نۀ يم خبر". شپۀ ډېره تېره وه ، سهار نژدې وو چې دوی ويده شو.

سهار چې بابا له مېږو سره ولاړ ، مور يې اوبو ته.

دې صندوخ خلاص کړی، د هغه سرې او بابا عکسونه يې را واخيستو ، پکښې وېې کتل ، هغه عکس يې پيدا کړی ، چې له شا پۀ شنه قلم يو څۀ پر ليکلې وو.

ورځ تېره شوه ، شپۀ راغله، بابا ته يې وويل "زۀ سبا کور ته ځم ، تۀ يې غمه شه ، که چېرې پر ما يو تکليف راتلو، زۀ بۀ ضرور تاته حال در کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا پنځه زره روپۍ ورکړې "دا به یو شی په واخلې ، یو مږ در کوم ، ته خو یې اوس له ځانه سره نه شې بیولای بیا به یې زه یاشمک (شمس) وروړ در ولي ، ماشوماتو ته به یې حلال کړې".

سهار لمر تر اوورو را وتلی وو، چې له بابا او مورکۍ یې رخصت راواخیست ، د کور په لور راروانه شوه.

ماځیگر غټ وو ، لمر و غر سره ورتلو چې را ورسېده چې دې وور بلاوو ، بسترې یې هوارولې ، تیاره ماښام شو .

ماشومانو ته یې د مور ور کړې، پخې غوښې او ډوډۍ ورکړه ،سترې ماشومان یې یو، یو ویدېدو ، اخیر دا هم ویده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

5

دویم وار بیا هغه څو سپین ږیري او مولوي صاحب چې یو مجبو اکاپکې نهٔ وو ، داسې وخت ورغلو چې د بختیالۍ غټو کې ماشومان ویده وو.

یوه دا ، وړوکې زوی پهٔ دې ډول ناست چې د وړوکي زوی سر یې پر ځنګانهٔ ایښی وو ، ځنګون یې ښوراوو ، اللهٔ اللهٔ یې ورته کول "اللهٔ کوټ للو دلته مهٔ راځه ګیدو ، لالی ویدهٔ دی پهٔ خوبو".

د مولوي صاحب د خوني پهٔ بنده دروازه کې ږغ شو "بختیالۍ تا او ماشومان خو ویدهٔ نهٔ یاست؟".

دې یو ګړۍ غوږ کرار کړی، دویم وار یې ږغ وپېژندلی له "نهٔ" سره سمه ورغله، دروازه یې خلاصه کړه.

د مولوي صاحب له مخه یې ویده ماشوم واخیست ، دوی پر هغهٔ ځای کښېنستلو.

له حال احواله پس، مولوي صاحب پر ږیره لاس تېراوو ، پهٔ خونه کې یې شا و خواسره کتل، پهٔ دې چې دا ښځه دومره دلاوره ږغېږي ، داسې خو بهٔ نهٔ وي چې یو څوک پهٔ دې خونه کې ورسره ویدېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې په نصیحت کولو شروع وکړه ، په نصیحت کولو، کولو کې یې بیا د نکاح خبره وریاده کړه.
بختیالۍ مخ ورواړاوو، لاس یې له خولې واخیستو "دی خو به شرم نه لري له خدایه به نه وېرېږي ، تاسو خو له خدایه ووېرېږئ ،د خدای جواب به څنګه وکړئ؟ چې د یوه ظالم ملکداد جواب نه لری ، خدای به دا پوښتنه نه کړي درڅخه وه چې دې کونډې او وړو یتیمانو، په دې تورو د ږوالو کې پنځه، شپږ میاشتې تېرې کړې ، تاسو یې یوه هم پوښتنه وکړه؟".
مولوي صاحب جېب ته لاس کړی تسپې یې راکښې "هو بختیالۍ ملامت یو".
نن د بختیالۍ سترګې له خپلو ماشومانو نه را اوښتې "مولوي صاحب ! که تاسو را شئ که نه شئ ، پر ما داشپه و ورځ هغه رنګه تېرېږي ،ژړوي مې دا خای چې څنګه په دې دومره کلې کې یو سنت وهلی نشته چې راشي د دې وړو ماشومانو حال وکړي چې څه حال مو دی ، یو څه په کور کې لری که نه یا خو ناروغه نه یاست ،د یو ظالم له وېرې تولو سترګې پټې کړې دي ، څو میاشتې وشوې چې زه او دا واړه په دې سرای کې شپې او ورځې تېره وو ، بیا چې وار د ده شي، نه له دې خپلو سپینو ږیرو شرمېږئ ،نه له ما، نه د دې وړو یتیمانو له حقه وېرېږئ.
تاسو که نه له خدایه وېرېږئ، نه د ماشومانو له ازاره ، زه هم د مېړه هم د یتیمانو له حقه وېرېږم ،دا منم چې زه یوه ښځه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

، هيڅ مې هم پهٔ وس نه دي پوره ،دا بهٔ وکړم، مرګى بهٔ قبول کړم ، يتيمانو ته بهٔ د پلار قاتل نهٔ کړم ور پلار".
نورو سپين ږيرو سوالونه بس کړو، خاموشه شول.
خو د مولوي خولهٔ نهٔ سره ورتله.
مولوي صاحب: "تهٔ لېونى يې چې د وړې نجلى خبرې منې"؟
بختيالى اخير خبره داسې ور خلاصه کړه.
"مولوي صاحب! دا خو بهٔ وخت ثابته کړي چې زهٔ لېونى يم که تاسو يې لاړې ، پهٔ دې سر خلاص کړى، چې پر دنيا نر ودرېږي پهٔ خداى که ما د ملکداد زوى وکړى".
دوى هم يوه ،يوه غاړې تازه کړې، خپل ،خپل (څادرونه)يې وڅنډل، ولاړ شول ،شپهٔ تېره شوه.
سهار ملکداد پهٔ خپله ورغلى "بختيالى زهٔ سوال درته کوم، داسې وکړه دا زما زوى وکړه، تهٔ يې ډېره خوښه يې".
د بختيالى بارى (جارو) پهٔ لاس کې وو ، د خونې ومخته پهٔ سراى کې ناسته وه، نهٔ يې يوه کړه او نهٔ بله
"ستا زوى نهٔ کوم چې پر سر يې را وتړې لا هم ،دا نېکي وکړه، ما له دې خپلو ماشومانو سره پرېږده ، زهٔ له مېړهٔ بېزاره يم ، نهٔ مېړه کوم، نهٔ يې شوق لرم".
ملکداد چې پهٔ دې پوه شو چې ښځه يوه خوا نهٔ کوي، نو يې له خولې لاس واخيستو
"ستا څهٔ خيال دى ، ما چې دې مېړهٔ دومره پهٔ هنر وژلاى شو ، نو دا ماشومان دې هم يو ، يو داسې پهٔ هنر وژلاى شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه خوښه دې دا ده چې دا ماشومان دې يو، يو داسې پهٔ هنر در مړهٔ کړم لکه مېړهٔ ، بلـه دا چې زما زوی پهٔ خوشالي وکړي ،زهٔ د زوی پر غم نهٔ يم ،پر دې يم چې تهٔ زمازوی وکړې ، کـه دې سبا زامن لوی شي هم، دا شک بهٔ يې نهٔ راځي چې زموږ پلار دهٔ يا د دهٔ زوی وژلی دی".

بختيالی چې د دهٔ خبرې واورېدلې، بارې پهٔ لاس کې حقه حېرانه شوه او سوچونو واخيسته.

"يو خو يې زما مېړهٔ رامړ کړی او پهٔ ډاگه يې مني هم ، بيا دا سر زوری ، د ماشومانو د وژلو تر وخت له مخه خبرتيا هم راکوي له دې زوی مړې ښځه بهٔ پهٔ چل کار اخلم".

له څهٔ خاموشي پس يې ډېر پهٔ عاجزي وويل

"سمه ده، دوې شپې مهلت راکړه".

ملکداد "دوې نهٔ، درې ورځې مهلت در کوم".

له ځان سره يې واړه ، واړه خندل، ولاړ شو.

دا پهٔ دغه شپهٔ د دينک کور ته ورغله ، ټوله کيسه يې ورته وکړه او هغه عکس يې ور کړی پر کوم چې ايډريس ليکلی وو.

دينک پهٔ هغه سهار وختي ملکداد تـه ورغلی"زما ښځه ناروغه ده ، کـه دې يو زر دوه روپۍ راکړې ، ډاکټر تـه يې ورم".

ملکداد خندل چې روپۍ يې ور کولې "هلکه دا د يار ښځه خو دې پوهـ کړه، کـه در ښځه مني چې دا زما زوی وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ يې له لاسه روپۍ نيوې "سمه ده، تهٔ فکر مه کوه چې زهٔ له هغې خوا راشم".

دې پهٔ دروازه کې ولاړ وو، د بختيالۍ د کور پهٔ خوا يې کتل "مابښام ته بهٔ راځې؟".

دهٔ هم د بختيالۍ د کور پهٔ لور سترګې ور واړولې، پهٔ زړهٔ کې يې پهٔ خپل کردار خندل "نهٔ دوې شپې پر هغه خوا کوم، د لور مې اوس کال وشو، نهٔ زهٔ ورغلی يم نهٔ يې مور، دوې شپې له لور سره کوم".

دهٔ بېرته مخ د دينګ پهٔ خوا واړاوو، کتې، کتې ويې خندل "هلکه دينګه دوې ورځې پس خو بهٔ يا نوره وې يا نسکوره".

دينګ روان شو، خپله ښځه يې ډاکټر ته بوتله، د شپې بختيالۍ خپله غوټه تياره کړه، څو واره ووته، شا و خوا يې وکتل، څوک نهٔ وو، نهٔ د چا ږغ وو.

خپل ماشومان يې پوهـ کړو "که چيرې توخه در تلهٔ، پر خولهٔ لاس نيسئ".

ځان يې ښهٔ مطمئنه کړی، ماشومان يې تر لاس ونيول، د دېوال له سايې سره، د څورلسم د سپوږمۍ پهٔ رڼا کې يې ډېر پهٔ چټکې ګامونه ښودل چې سپوږمۍ بهٔ پهٔ وورو کې پټه شوه، د دې بهٔ سا سمه شوه، لکه چې وايې "اوبو اخيستی خګ ته هم لاس اچوي".

يو وخت يې شرنګی تر غوږ شو چې تر شا يې وکتل، سپی ور پسې وو، مېږوی يې کبنلي وو، د غاړې ځنځير او مېږوی يې شرنګی کاوۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې که له وېرې ږغ تر خولهٔ نهٔ وتو بیا یې هم دا هڅه کوله چې لوټې ور غورزوي، سپي وګرځي.

د محمددین د انارو تر باغه، په باغ کې څهٔ تګ مشکل وو، د ونو او بوټو په وجه، ځکه څهٔ وځنډېده.

چې دا ور ورسېده، دینک د موټر ډرائیور ډېر سترې کړې وو، په څهٔ شوه، څهٔ شوه هغه ستا ښځه.

دی نه وې، تهٔ ما په یو بلا وخورې.

چې بختیالی و ماشومان ور ورسېدو، پر ډرائیور د اختر ورځ شوه.

دومره په تازیله یې موټر روان کړی لکه یو څوک چې دی ویني، ور پسې وي.

یو زوی یې په روان موټر کې، په سپي پسې تر شا کتل چې سپی پاته شو.

دهٔ په ژړغوني ږغ وویل "مورې! زموږ سپی؟".

دې زوی پر مخ مچ کړو "زویه! دینک کاکا بیرته راځي، کور ته یې بیایي".

په لارې هغهٔ ښارګوټی راغلی، په کوم کې چې د دینک د لور کور وو او هم موټروان د دې ښارګوټي وو.

د لور کور یې له لرې وه بختیالی ته ور وښودی.

په تلو، تلو کې، وسهار ته نژدې یو بل ښارګوټي ته ورسېدو، دوی شپهٔ په ناسته تېره کړه، ډرائیور ویده شو.

سهار چې یې لمنځونه وکړو. چای یې وځښلې بیا یې مخه وکړه، ماښپین قضا وو چې هغه ښار ته ورسېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ماشومان ډېر حېران ول چې دا بیا څه رنګه ځای دی، څومره ډېر موټران دي پکې چې کله یې د خره ټانګه ولیده ،نارې کړې "ادې ادې هله وی پهٔ خره یې ګاډی پسې کړې ده ، سړی پکې ناست دي"

بل چې رکشه ولیده ورته حېران و چې دا بیا څه رنګه شی دی په درو پیو روان دی ، په ښار کې ماشومان روان وو ، دوی ورته په سوچ کې وو چې دا خو یې زموږ رنګه کالي نهٔ دي، لمن یې نسته ، تر شا د چا توره تېلۍ ده چا شنه تېلۍ چا رنګ په رنګه لوتي ترلې وې ،دوی پوښتنه هم نهٔ شوه کولی چې دا څنګه شیان دي ، خو بس حېران دریان یې یو بل خوا ته کتل.

ډرائیور پهٔ ښار کې یې یو چا ته هغه ایډریس ور ښکاره کړی، هغهٔ داسې وویل"سیده ورځئ، تر هغه وخته چا ته مهٔ درېږئ ، تر څو چې یو لوی چوک د راځي ، پر چوک له یو چا پوښتنه وکړئ، هغهٔ بهٔ یې در وښايي، ډېر مشهوره سړی دی ، هر څوک یې پېژني " پر چوک یې له یو چا پوښتنه وکړه، هغهٔ یې دوکان ته لاس ونیوو

"هغه مخامخ دوکان یې دی" دینک ور کښته شو، دوکان ته ورغلی ، یو سپین ږیري سړي ته یې هغه ایډریس ورښکاره کړی.

هغهٔ چې لیکلي ولیدل، یو ګړی پهٔ سوچ کې لاړ ، هم پهٔ هغه سوچ کې یې کاغذ واړاوو چې عکس ته یې پهٔ غور وکتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس یې وپېژندلی ، په سپینو چشمو کې یې سترګې
دینګ ته ور واړولې، په وره خندا کې
"وبخښه، ببخي ډېر وخت تېر شوی دی ، د تورکانۍ د اینځر
زوی یې؟".
ده چې د شاه جي و تکو سپینو وېښتانو ته کتل "نه نه نوم
مې دینګ دی ، صرف مې د اینځر لور او لمسیان تر تا پورې
را وستل، ما ته اجازه را کړه ، زه ځم ، د کرایې موټر مې
راوستی دی".
ده چشمې له سترګو لرې کولې "د خدای بنده، خو په بس کې
به را تلاست ، دومره کرایه؟".
له ډېره سته پس، شاه جي رخصت ور کړو.
دینګ روان شو، پر شا یې ور وکتل "د خدای په امان، نوره
کیسه به بیا بختیالۍ درته وکړي".
بختیالۍ او ماشومان یې د دوکان مخته کښته کړو، دی
روان شو، شاه جي له بختیالۍ سره روغبړ وکړ، د خپل
همسایه رکشه یې را وغوښته ، بختیالۍ او ماشومان یې
کور ته ولېږل.
کور ته چې ورغلو، د رکشې والا د شاه جي ښځه پوهه کړه
چې "دا د شاه جي مېلمانه دي ، ببخي له لرې راغلي دي،
باید ښه خدمت یې وکړي".
د شاه جي ښځه جبینه په پښتو پویده، خو وئیلای یې ښه نه
شوه ،په ډېر زحمت یې بختیالۍ په خبرو پوهوله یا پوهیده.
جبینه د بختیالۍ او ماشومانو ته ډېره حېرانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېرانه پهٔ دې وه چې دې پښتنې ډېرې ليدلې وې ، د ښارنهٔ ، د غرنو.

د دې اوږدو جامو او لړلو ماشومانو ته بهٔ خود حېرانه وه ، چې نهٔ يې داسې جامه ليدلې وه، نهٔ يې داسې لړلي ماشومان ،ماښام شاه جي هم راغلی، له بختيالۍ يې ښه د کور ، بابا او ټولو پوښتنه بيا وکړه.

له ډوډۍ خوړلو پس، شاه جي لاس پهٔ دسمال پاکول ويې خندل "بختيالۍ لورې ! که ستا پهٔ ياد وي چې ستا بابا بهٔ ويل چې يو متل دی (موږ مېلمه له هوره پس پوښتو) اوس نو حال راکړه، تهٔ او ښار ته له دې وړو ماشومانو سره راتلهٔ"؟

بختيالۍ شاه جي ته مخامخ ناسته وه ، خپل لستونی يې د پکي پهٔ ډول د ګرمۍ پهٔ وجه ښوراووه.

له هغه وخته يې کيسه شروع کړه چې دی ورغلی، د دوی پهٔ کور کې اوسېدهٔ.

پهٔ غرهٔ کې يې سروې کوله ، نقشې يې جوړولې بيا تر دغه ماښامه چې دا له شاه جي سره، د دهٔ پهٔ کور کې ناسته وه.

جبينې د دې د ماشومانو ځايونه هوار کړو ، يو، يو ويده ېدل، ټول ويده شول.

شاه جي که څه هم د بختيالۍ ومخ ته کتل، خو سوچ يې پهٔ هغه تېر وخت او د دې د بابا پهٔ کور کې وو.

بې پامه يې اوف کړو، ولاړ شو، پر لمانځهٔ ودرېدو.

بختيالۍ ته ور پهٔ ياد شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ریښتیا، ریښتیا، شاه جي چې به لمونځ کاوۀ، یو خوبې لاس پر نامهٔ نهٔ نیول او بل بې د خاورو تیکۍ مخته شوده".

شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورډکولې دهٔ څښلې، بختیالۍ ته یې وغږېدو "زهٔ او جبینه په دې کور کې دوه په دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادهٔ او بچیانو خاوند دی، د څنګ په سرای کې اوسي، یوه دي په دې ده چې له مور سره په دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې په اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه در کړم، تهٔ او خپل بچیان پکښې اوسی".

بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زهٔ او بچیان به پکښې اوسو".

شاه جي دېوال ته نژدې شو، شا یې وهله "سمه ده چې څنګه تهٔ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څهٔ اسانه دي".

شپهٔ سهار ته نژدې وه چې دوی تول ویده شول.

بختیالۍ ته دا څهٔ عجبهٔ ښکارېده چې هلته یخ وو. مور په خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ربښتیا، ربښتیا، شاه جي چې بهٔ لمونځ کاوۀ، یو خویې لاس پر نامهٔ نهٔ نیول او بل یې د خاورو تیکی مخته شوده".

شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورډکولې دهٔ څنګلې، بختیالی ته ږغېدو "زهٔ او جبینه پهٔ دې کور کې دوه پهٔ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادهٔ او بچیانو خاوند دی، د څنګ پهٔ سرای کې اوسي، یوه دي پهٔ دې ده چې له مورې سره پهٔ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پهٔ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه درکړم، تهٔ او خپل بچیان پکښې اوسی".

بختیالی: "ما ته هغه سرای راکه، بس زهٔ او بچیان بهٔ پکښې اوسو".

شاه جي دېوال ته نژدې شو، شا یې وهله "سمه ده چې څنګه تهٔ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څهٔ اسانه دي".

شپهٔ سهار ته نژدې وه چې دوی تول ویده شول.

بختیالی ته دا څهٔ عجبهٔ ښکارېده چې هلته یخ وو. مورې پهٔ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا موږ ستاپهٔ ځای کې یوه شپهٔ هم وکړو ،له موږ سره روپۍ ډېرې دي، تهٔ صرف وما او زامنو ته لار ښودنه کوه، نور موږ له تا هیڅ هم نهٔ غواړو".

شاه جي خاخان له ځان سره بوتلو ، له بختیالۍ پهٔ پته یې د کور پر سامان، څه د ځان روپۍ ور کړې ، سامان یې راوړو.

بختیالۍ خپل کور سم کړو.

شپهٔ یې د شاه جي پهٔ کور کې وکړه، پهٔ سبا له خپل کور ته دا او زامن بیا ده نوي کور خاوندان شول

یو څو ورځې دې و ماشومانو داسې محسوسوله، لکه خوب چې ویني، د ښار پوخ کور ،د برق رڼا چې د شپې او ورځې بېخي فرق نهٔ وو.

میاشت تېره شوه.

یو سهار شاه جي دوکان ته تلو ، د دوی پر کور ورغلو ، له حال احوال کولو پس یې له بختیالۍ پوښتنه وکړه "د څهٔ ضرورت خو نشته؟".

بختیالۍ چې د جامو له مینځلو را ولاړه شوې وه، خپل غړلی لستوڼی یې خوراوو "نهٔ نهٔ شاه صاحب، د هیڅ ضرورت نشته ،که چیرې د یو شي ضرورت پېښ شو ، ضرور بهٔ درته وایم ، پر دې که صلاح راکړې چې خاخان پر یو کار ولګوو؟".

شاه جي چې لاس پر د ږوال کښېښوو ":ا خو ډېره ښهٔ خبره ده، تاله خاخانه پوښتنه کړې ده ،دی کوم کار کولای شي یا یې کوم کار خوښ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالی چې هغسې ولاړه وه "هسې یې پر یو کار ولګوه، په مزدورۍ کې کله دا وو چې دا کوم دا نه کوم".
شاه جي چې خپلې چشمې په سپین دسمال (چې یوه شنه لیکه هم پکښې تېره شوې وه) پاکولې "نه نه داسې نه ده، خبر زه به سوچ پر وکړم".
په دې بله ورځ شاه جي ورغلی، یو هلک بل ور سره وو، خاخان یې ورسره کړو "له دې هلکه سره لاړ شه، څو ورځې په ښار کې تېره کړه، هلکان به ووینې، څوک څه کار کوي، څوک څه کار، چې کوم کار دې خوښ شو، وماته به ووایې، هغه کار به که خبر وو، په صلاح شروع کړو".
خاخان لاړو، څو ورځې یې له هلکانو سره تېرې کړې، چا ګنجی، چاصدری، چا د پلاستیک لو تې، چا نسوار خرڅول، چا کاغذونه ټولول، چا څه او چا څه خرڅول.
په څو ورځې پس شاه جي له خاخانه پوښتنه وکړه "کوم کار دې خوښ شو؟".
خانان چې خپله خرچنه ګوته په غاښو کښېکښله "زما د پالش کار خوښ دی".
شاه جي یوه دوکان ته بوتلو، یو وړوکی صندوخ، برش او پالش سور او هم یې تور ورته رانیول.
خاخان چې له هغه دوکانه ووتو بیا یې ناره کړه "پالش، پالش".
د پالش کار یې شروع هم په دې کړو چې دهٔ ته دا نارې ډېر خوند ورکاوؤ، پالش، بوټ پالش، یوسړي خپلې څپلۍ ورکړې "دا را پالش کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ چې ځپلې ور واخیستې، تر ډېره پهٔ سوچ کې ورته ورک وو.
هغه پرېږغ کړو "هله ماشومه، زما کار دی، ټوله ورځ خو بهٔ پردې ځای نهٔ یم ناست".
دهٔ د پالش ډبې خلاص کړو ، پالش ورکول یې شروع کړو.هغهٔ پرېږغ کړو "هلکه یوار خو یې پهٔ اوبو صفا کړه".
خاخان چې د هغهٔ سړي پهٔ خوا ور وکتل "ټولې پریولم ؟".
هغهٔ چې د دهٔ ور کړې چپل پهٔ پښه کړو، ور ولاړ شو "نهٔ نهٔ. ستا اوله ورځ ده که څنګه؟".
خاخان چې پهٔ لاس کې یې د هغهٔ سړي ځپلې وه "هو".
هغهٔ زړهٔ سواند سړي ځپلې پهٔ خپله ورسره پالش کړې.
بس کار یې له هم دې ځایه زده شوو ،ورځ یې تر ماښامه پهٔ ښار کې تېره کړه، ماښام چې کورتـه ورغلی ، شپېته روپـۍ مزدووري یې کړې وه.
دا ډول سهار تلو، ماښام راتلو ، روپۍ یې راوړلې، کله لږ کله ډېرې، یـوه ورځ چـې پـهٔ ښـار کـې روان وو ، نـارې یـې وهلې "پالش،بوټ پالش".
یو سړي ور ناره کړه، دی ورغلی،هغهٔ خپل بوټونه ور ووکښو "دا پالش کړه. ښهٔ پالش ور کړه، هسې یې پهٔ رنګ مهٔ رنګه وه".
چې پهٔ دوکان کې یې پمبهٔ او جوړې بسترې خرڅولې.
دوه مزدوران یې د دوکان تر مخ، پر پاخه سړک ناست وو، پهٔ بستره کې یې پمبهٔ اچولې وه، پهٔ لرګو یې پکښې ټکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار له دهٔ پوښتنه وکړه "ماشومه! داسې کور بهٔ نهٔ وي در معلوم چې سپین سرې لري، زموږ کار ډېر دی، بسترې بهٔ پهٔ مزدورۍ ور کوو، پهٔ کور کې بهٔ یې جوړوي".

خاخان "هو یوه را معلومه ده، خو زهٔ بهٔ حال وکړم".

بوټونه پالش شو، خپلې پنځه روپۍ یې را واخیستې، روان شو، د دوکاندار بیا له شا رغ شو "ماشومه! که یې چیرې ماشین نهٔ درلودی، مشین بهٔ هم موږ ور کړو".

ماښام چې کور ته راغلی، مور ته یې د دوکاندار کیسه وکړه، مور یې ډېره خوشاله شوه،

له ډېرې خوشالۍ یې سر، سرتور کړی "شکر دی خدایه، زما خو دا خیال وو چې بې مېړۀ او بې خپلو د ژوند شپې او ورځې نهٔ تېرېږي.

زویه دا خو ډېر ښهٔ کار دی.

زهٔ بې کاره پهٔ کور کې ناسته یم، دا کار ځینې راوړه، ښهٔ دی، یو بهٔ ما و د زرینې وخت پر تېروي، بل بهٔ مزدوري را کوي".

خاخان سهار دوکاندار ته ورغلی، یو مشین څلور، پنځه بسترې یې ځینې راوړلې، تول پر روزګار شول.

ورځ تر هغه بله ټول پهٔ ښهٔ رنګ کېدو، هم یې روپۍ پیدا کولې، دا ډول خاخان خپل پالش کاوۀ، مور ته یې بسترې راوړلې، روپۍ چې بهٔ د دوی تر ضرورت زیاتېدې، هغه یې شاه جي ته ور کولې.

یو ورځ خاخان د پالش صندوخ پهٔ کونج کې کېښېنوی "مورې! زهٔ د پالش کار پرېږدم، پهٔ هوټل کې کار شروع کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيالۍ چې سترګې يې د پالش په صندوخ کې وې "زويه ! د هوټل کار به ګران وي، نه به يې شې کولای".

خاخان بې کمبلي پر فرش وغځېدو،

"مورې ! ځان به پرې وګورم، که چيري ګران وو، پرې به يې ږدم، د پالش کار خو بيا هم شته".

بختيالۍ چې کمبله هواروله

"زويه ! له شاه جي سره به مشوره وکړو".

خاخان چې را پورته شو، د کمبلې په لور روان وو" سمه ده مورې ! سبا به زه شاه جي ته ورشم".

بختيالۍ چې د هوارې کمبلې وځنګ ته کښېنسته "نه نه زويه، زه به خپله ورځم".

بختيالۍ سهار وختي د شاه جي کور ته ورغله چې خاخان داسې وايي "ما په يو هوټل کې کار موندلی دی، زه په هوټل کې کار کوم ستاځنګه خوښه ده؟".

شاه جي چې يوه وړوکې کتابچه يې په لاس کې وه "کار دې کوي، بې کاره دې نه کښېني، ګټه دې نه راوړي، خو کار دې نه پرېږدي".

له دې ورځې خاخان په هوټل کې کار شروع کړو، د هوټل کار ک ځه هم ګران وو بيا يې غرمه او مابنام ښې غوښې هم ور کولې په اوله ورځ چې د هوټل مالک لمانځه ته لاړ، دی پر چوله ولا دو چې چائينکه به پخه شوه، تو يده، ده به له وار خطايي د خپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، سپنکې خولی له سره را واخیسته، چائینکه بهٔ یې پهٔ ونیوله، له چولي بهٔ یې را ویسته.

ډېره موده یې پهٔ هوټل کې کار وکړو ، د هوټل مالک ډېر ځینې خوشاله وو.

یوه ورځ خاخان نهٔ راغلی، له هغې ورځې ورک هم شو، د هوټل مالک بهٔ تل دا فکر کاوؤچې "داڅه شو؟ حساب یې هم پاته دی، نهٔ یې دی وړی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

(7)

کله چې د بختيالي دويم زوی محيب الله د اووۀ کلونو شو، شاه جي پۀ سکول کې داخل کړی.

يو څۀ وخت يې تر لاس نيولی، سکول ته يې بېولو، اوس نو هغه وخت نۀ وو چې محيب يې تر لاس نيولی، سکول ته يې بيولو.

يوه ورځ خاخان له وروره سره پۀ دې وختي ووتو، چې پۀ سکول کې يې څو کاله وشو، يو څۀ زده کوي هم ، که هسې ورځي وخت تېروي.

له استاده بۀ يې پوښتنه وکړې بيابۀ خپل هوټل ته لاړ شې

له مور سره پۀ کور کې زرينه او تر ټولو وړوکی ورور چې اوس د پنځو کلونو وو، حبيب الله پاته شو.

د بسترو دوکاندار خپل موټر راوستو، د دوی له کوره يې جوړې بسترې وړلې ، د موټر دتلو پۀ وخت کې، حبيب له شاپۀ موټر تال شو.

موټر چې د دوی له کوټې بله کوڅه ته ګرځېدو، حبيب له موټره ټوپ کړو، سر يې پر پاخۀ سړک ولګېدو چې ښځې يې اندازه وينې يې له مات تندي څخه تلې چې اکثره خلګو ويل "يو رګ يې پرې شوی دی".

د کوڅې پۀ سر کې، د دوی همسايه هندو دوکاندار، پۀ بل موټر کې واچاوۀ، هسپتال ته يې يو وړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل زوی یې بختیالی ته ولېږلو چې هسپتال ته دې راشي.
هغهٔ د موټر والا دوکاندار چې (د دوی له کوره یې بسترې اخستي وې) څه تللی وو، له شا یو سکوټر والا ورغلو "پهٔ موټر دې له شا یو ماشوم ټال وو، ولېږدو".
هغهٔ هم خپل موټر بېرته را غبرګ کړو، هسپتال ته ورغلی.
چې دی ورسېدو، رام داس خپله وینه پهٔ لېبارټرې کې بدله کړې وه، پهٔ بدل کې یې د ماشوم له وینې سره سمه وینه راوړې وه.
پهٔ دې وخت کې ترسیم مسیح هم راغلی چې هم د دوی همسایه وو، هم یې پهٔ دې هسپتال کې د صفای ډیوټې کوله.
چې هغه وینه پرختمېدو شوه، ډاکټر نارې کړې " یو ګوډی وینه نوره هم پکار ده".
ترسیم چې د ډاکټر له را وتو سره سم ولاړ شو "رام داسه ! د دې ګروپ د وینې یو سړی وماته معلوم دی ، زهٔ یې راولم".
رام داس ناست وو ، د ولاړېدو هڅه یې کوله "ترسیمه ! ستا وینه بهٔ بدله کړو، دی نهٔ وي هغهٔ سړی رانهٔ شي".
ترسیم روان وو، مخ یې پر شارا واړاوو "دستي یې راولم".
رام داس: "درسره را بهٔ نهٔ شي، یا بهٔ پرځای نه وي".
ترسیم: "نهٔ نهٔ څنګه بهٔ نهٔ راځي".
یو ګړی وروسته ترسیم خپل وررور جېدي راوست، له هغهٔ یې وینه وکښه، چې وماشوم ته دویم ګوډی وینه ور جاري کړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي،بختیالی او خاخان هم راورسېدو چې کله بهٔ یې
ورو کې زوی زګېروی شروع کړو، دا بهٔ یې اختیاره ور ولاړه
شوه "جار،قربان مور د جار شه،مور دې صدقه شه، چې د
خدای در باندې لورېږي، مور څهٔ کولای شي، جار خدای پاک
دې دا خوږ در څخه واخلي ،جار خوږ دې پر کانو او بوټو شه
،خپلې لاړې دې دوا شه".

له هره آه سره یې دا ویل ، ورته ولاړه بهٔ وه.

د ماشوم دوې شپې، دوې ورځې پهٔ هسپتال کې وشوې.

د کوڅې نر او ښځې راتلو سُنې، نهٔ شیعه، نهٔ عیسای او نهٔ
هندو پاته شو.

ټول بهٔ پهٔ ورځ کې یو ار راتلو ،پهٔ هغهٔ ساعت خاخان لا هم نهٔ
وو.

د حبیب حالت ښه نهٔ وو ، ګړی پهٔ ګړی یې رنګ تغیر خوړلو.
بختیالی ټوله شپهٔ پهٔ ناستې ورته تېره کړله.

سهار له لمانځهٔ وروسته چې بختیالی د زوی کتو له راغله
چې ګوري یې، حبیب هیڅ حرکت نهٔ کوي. نارې یې کړې "هله
ډاکټر صاحب ! هله دا حبیب ولې نهٔ ښوري ؟".

نرسې پهٔ منډه ډاکټر راوستو، ډاکټر له کتلو وروسته، نرسه
ته پهٔ هغه ژبهٔ یو څه وویل، چې دانه پهٔ پوهېده.

ډاکټر روان شو، نرسې یې د پزې او خولې څخه پائپونه کښلو،
دا یې سر ته ولاړه وه، پر سر یې لاس ور ینبی وو ، له سترګو
یې اوښکې څڅېدلې ،شا و خوا یې ونورو ناروغانو ته کتل
او د زړهٔ له زوره یې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبیب وفات شو، د کوڅې ټول خلک ورغلو چې کله له هسپتاله کورته راغلو، خپل وړوکي زوی یې د کوڅې خلکو یو وړی، خاورو ته یې وسپارلی.
له هغه وروسته به بختیالی اوخاخان دې ته حیران وو چې داخلک خو نهٔ زموږ د ژبي دي، نهٔ د مذهب بیا ولي نهٔ ځان سپموي نهٔ مال ؟.
څو، څو واره هغهٔ دوکاندار، له څو کسانوسره (چې د دې زوی یې پهٔ موټر وژلی شوی وو) د دوی کور ته ورغلی "مابهٔ بخښې، له ماخطا وشوه، اوس تاسو پور راباندي دی، زهٔ بهٔ یې درکوم".
بختیالی تر دې خبره نهٔ شوه تېره چې "وروره ستا له ماسره څهٔ دښمني وه، داپېښه وه وشوه، مابخښلی یې، له ما خلاص یې، هم پهٔ دې دنیاهم پهٔ هغه". دوکاندار خاخان ته پهٔ دسمال کې غوټه روپۍ ورکړې.
بختیالی چې ولېدې "داڅهٔ دي؟".
دوکاندار "یو څو روپۍ".
"بختیالی ولوړل (قسم یې وخوړ) که زهٔ ستایوه روپۍ واخلم".
دوکاندار چې را ووتو، شاه جي ته یې روپۍ ورکړې "داپهٔ یو ډول پهٔ واخله. داڅهٔ ډول ښځه ده، ماپهٔ خدای که داسې غیرتمنه ښځه تر اوسه لیدلې ده".
روپۍ یې د شاه جي پهٔ لاس ورکړې، دوی روان شو. د فاتحې یو څو ورځي وروسته، غرمه وه، مور یې د دوکاندار له پاته بسترو، یوه نیالي پهٔ برامده کې هواره کړې وه، ګندله یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شا د حبيب ږغ شو "موري ! وه موري !".
دې تر شا وكتل ، چارچېره تور دېوالونه يې تر نظر ويستو، حبيب نۀ وو.
له ځان سره يې پۀ سوكه، افسوسناكه اواز كاكړۍ ويلې

پر دنيا نازک له کمه	لېونی ورغېدمه
مور يې خنگه هېره وي	سې جنازه بل زېان وړي
شک بۀ کاږم نۀ راځي	د ډورۍ نښتې دروازې
دا د ده د خپل خپلوي	اوس د هندوان قربان دي
ستاد زړۀ پر دېوالو	د مرگ تاريخ ليکم گرانو
چاته نۀ دی ورښکاره	تاکې مه ستاله غمو زړۀ
زما پۀ غم نۀ راگډېږي	خاندې خلک گرانه گايږي
ځله خوري مه سرېي زړۀ	ستا پر ډورۍ کاني پراته
ستا لمبې مه زړۀ سوځي	صبر د راكې الهي
لمرد سوځي مځكه سره	پر تا درب وکي سايه

مور يې پر خپل وروكي، وفات شوي زوی، جوړې كړې كاكړۍ ويلې.
محيب پۀ دروازه كې ودرېدو، د مور پۀ ژړغوني ږغ كې يې كاكړۍ غاړي اورېدلې، چې پۀ دروازه كې پۀ درېدو ستړی شو ، دننه ورغلی.
مور چې دی وليدو ،ستن يې پۀ نيالي كې جگه كړه، ولاړه شوه ، اوبۀ او ډوډۍ يې ورته راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

8

خاخان پرېولې سر ږمنځلی "مورې! ان مي يو کار پیدا کړی دی ، که ستاخوښه وي"-

بختیالۍ چې سترګې يې د دهٔ پهٔ خوا ور واړولې "زويه څنګه کار؟"-

خاخان چې خپله سپينکۍ خولۍ پر سر کوله "مورې! د سنېماپهٔ مخ کې يو کبابي دی، دسیخانو کباب او شربت خرڅوي-

دی بهٔ ناست وي، زهٔ بهٔ چې فلم شروع وي، کباب او شربت دننه وروړم، پر خلکو بهٔ يې خرڅوم"-

بختیالۍ چې د دهٔ له لاسه ږمنځ رانیوله "زويه داسنېما يې بياڅهٔ بلاده؟"-

خاخان پر مخ غوړ لاس تېراوو "مورې! تا تر اوسه د سنېما نوم نهٔ دی اورېدلی؟"-

بختیالۍ د ولاړېدو پهٔ وخت "نهٔ زويه نن يې دا دی ستاپهٔ خولهٔ کې اورم"-

خاخان واړه، واړه له ځان سره خندل "مورې سنېماداسې ځای دی چې پهٔ سونو خلګ ورته راځي، ناست وي، تنداره يې کوي ، کله د ښځو رحسونه (رقصونه) کله جنګونه پکې کېږي"-

بختیالۍ چې پهٔ ګونجې تندي، تونده لهجه ورته وويل "نهٔ نهٔ زويه ،داسې ځای ته بهٔ نهٔ ورځې چې جنګونه پکې کېږي ،که

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې جنګونه په در کولای، له خپله کلې به په شپه نه راتلم، ګوره ګوره چې ور نه شې"-

خاخان شونډان په غاښو کې نیولې وو چې وره خندا یې ښکاره نه شي "مورې په ماښام کوي، زه خپل شربت اوکباب پکي خرخوم، دوی دې خپل اتنونه او جنګونه سره کوي"-

بختیالۍ چې د دښمنۍ غاښونه په یوه واړه خلې پاکول "نه نه زویه د بل ګولۍ یابه لړګی دربانديي ولګېږي"-

خاخان کټ کټ وخندل "مورې دا حقیقت نه دی، دا د برق په زریعه پر دېوال عکسونه ښکاره کوي ، دا نور خلګ ورته ناست وي، ننداره یې کوي، تا تر اوسه اورېدلي دي چې د جنګ خلګ ننداره کوي یا شربت وکباب پکي خرخوي، په جنګ کې خو خلګ ګوابښ کوي"-

بختیالۍ چې د حېرانتیا په حالت کې، د دښمنۍ پر غاښو خپله ګوته تېروله "زه هم حېرانه شوم چې دا اوس څنګه خلګ دي چې د جنګ ننداره کوي، زما لېونی بیا د ګوابښ پر ځای شربت و کباب پکي خرخوي-

سمه ده زویه، د شاه جي هم دغه صلاح ده، چې د ده کوم کار خوښ وو، هغه دې کوي"-

دا خو هسې عذر وو، حقیقت خو دا وو، چې و ده ته د عکسونو جوړولو کار ډېر خوند ور کاوو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلی له هغهٔ مصور سره یې کار شروع کړو ، چا چې به د نوي راغلي فلم د مشهور تیاد پاره ، غټ غټ عکسونه جوړول او په چوکونو به یې ځړول-

له هغهٔ سره یې ډېر په مینه او خلوص دا کار کاوؤ- بېخي ډېره موده یې د استاد جوړ کړي عکسونه رنګول او ورل په چوکونو به یې ځړول-

استاد یې په بدل کې یو د غرمي ډوډی، هر ماځیګر د جېب خرڅه ور کوله-

د هغه روپی خرڅولې نهٔ ،جمع کولې یې ، کاغذونه او قلمان یې پهٔ اخیستل-

ماښام چې بهٔ کور ته ورغلی، دی وو او عکسونه جوړول بهٔ وو- د مور بهٔ یې هر سهار دعوه وه "ټوله شپهٔ پر بتانو تېره کړې، اوس خونهٔ د دین شوې، نهٔ د دنیا ،نهٔ لمونځ کوې ،نهٔ اودس، نهٔ دې پهٔ دې دومره وخت کې دوې روپی کور ته راوړې-

دا ډول پهٔ دعوه او شنه زړهٔ درست کال تېر شو، نهٔ یې د مور خولهٔ سره ورتله ،نهٔ دهٔ دا کار پرېښوی-

یو ورځ یې مور مخه وکړه، شاه جي ته ورغله، ټوله کیسه یې ورته وکړه-

شاه جي پهٔ سپینکوټي دسمال سترګې پاکولې، مخ یې ور واړاوو

"بختیالی ! اوله ورځ مي درته وویل، هلک وخپل مخ ته پرېږده، کار مهٔ پهٔ لره، ستاخهٔ خیال دی ،خاخان بهٔ تاوانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته راوړي، نۀ يې راوړي، يې غمه شه ،خانان زۀ دِ پر بنۀ پېژنم "-

بختیالۍ چې شاه جي دسمال نغښتی، دې يې ولاس ته کتل" اوس خو درست کال وشو، نۀ يې يوه روپۍ کورته راوړه او نۀ يې غوږ له ګوته ور وړې ده، د الله اکبر د پاره"-

شاه جي چې خپل نغښتی دسمال جېب ته کاوۀ" بختیالۍ دا لمونځ چې نۀ کوي، پۀ دې ملامت دی، دابۀ ورته ووایم لمونځ بۀ کوي، پر کار نۀ شم ورته وئیلای، کار چې ددۀ خوښه ده هغه کار دې کوي، چې روپۍ پکې تاوانه وي ،که هغه کوي چې روپۍ پکې ګټې"-

له کوره سم سره را ووتو ،چې راغلو خاخان ويده وو، مور له خوبۀ را پورته کړو-

اتۀ بجې کېدونکې وې ، چې دا ورځ د جولای د میاشتې دوويستمه وه-

چې دۀ مخ ومينځلی، مور يې چای راوړلې، شاه جي او خاخان چای څښلې، شاه جي خاخان ته خبره وریاده کړه "خاخانه دا مور در څخه ګیله منه ده،ته ولې لمونځ نۀ کوې ، تر غرمې ويده يې "؟-

خاخان چې سر کښته څړولی وو، را پورته يې کړو ،د شاه جي پۀ لور يې ور کتل" له دې واره مې تۀ او مورکۍ وبخښې بل واربۀ داسې نۀ کوم"-

شاه جي ولاړ شو "زۀ ځم، خو ته بۀ قول راسره کوې"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې شاه جي ولاړ وو، په ناستې يې د شاه جي ومخ ته کتل"هو قول دی"-
په دې ورځ چې ورغلی، استاد ته یې وویل "د دې اوس راغلي قلم تول عکسونه زهٔ جوړوم، ته هسې راته گوره"-
جامې يې بدلې کړې او رنګونه یې راواخیستو، د عکسونو په جوړولو یې شروع وکړه، استاد ناست وو، ورته کتل يې چې کوم ځای به يې ناخوښه شو، ده ته به يې اشاره وکړه، یا به يې په خپله قلم ورواخیستو-
داډول عکسونه تول مکمل شوو، چې کله وارد لیکلو شو، نو استاد قلم په لاس ورکړو-
ده ډېر په معصومانه انداز قلم او رنګ په لاس کې راواخیستو-
خاخان "استاد محترم! زهٔ په خدای که خپل نوم ښهٔ وئیلای شم"-
استادچې پر چوکۍ ناست وو، د ده پر مخ یې د رنګونو تکي لیدو۔
ده په رنګېدلو لاسونو کې رنګ او قلم نیولي ،واړه واړه يې خندل۔
خاخان"استاد محترم! ته يې پر کاغذ ولیکه ،زهٔ یې هغه ډول درته لیکم "استاد یو گړۍ په سوچ کې ناست وو، په دواړو لاسونو کې یې کاغذ ورغرا وو بیایې هغه کاغذ سره خور کړو ،یو څهٔ يې پر ولیکل، و ده ته يې ور کړو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د استاد محترم ليکلي دومره ښاهسته وليکل، چې او ستاد محترم يې پهٔ چوکۍ کې ګوته پهٔ غاښ ورته ناست وو، چې کله کار خلاص شو.

استاد پوښتنه ځيني وکړه "تهٔ چې پهٔ الف، بې نهٔ پوهېږې بيادې داليکل څهٔ ډول زده کړو؟".

خاخان چې د رنګ د ډبي سر بنداوهٔ " استاد محترم! دا زما له ډېره وخته شوق وو، هر ځای چې بهٔ ما ښاهسته ليکلي وليدو، تر هغه بهٔ ما ليکل، نهٔ مي پرېښودل چې هغه لفظونه بهٔ مي هغه ډول ليکلي نهٔ وو.

دا ليکل خو مي له ډېره وخته زده وو، د عکسونو شوق هغه ورځ را پورته شوچې پر چوکونو مي غټ غټ لګېدلي عکسونه وليدل.

ښخي ډېر وګرځېدم هغهٔ سړی نهٔ رامعلوميدو چې جوړوي يې څوک ؟.

يو ورځ خو لا دا سودا هم را ولوېده چې دا د چوک يو عکس پور ته کړه، کور ته يې يوسه، پردې بهٔ يې زده کړې چې پهٔ کومه ورځ مي ستا دوکان وليد، زړهٔ مي دومره ښهٔ شو، لکه د دنيا ښې او ښادۍ چې تولي پر ما راغلې وي".

له هغې ورځي استاد مطمئينه شو چې خاخان بهٔ پر دوکان ناست وو، دی بهٔ ښغمه ګرځېدو بل يې ډېروکې تنخوا هم ور ولګوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېخي ډېر وخت يې له استاده سره کار وکړی ، اخير هغه ورځ هم راغله چې خاخان له استاد سره خفه شو ، سبب يې دا وو ، دی څو ورځې دوکان ته نۀ لاړو او له استاده يې اجازه هم نه وه اخيستې،نو استاد چې بۀ دوکان ته راغلی دوکان بۀ بند وو او کارونه بۀ ټول نيمګړي پراته وو ، ګراکانو بۀ پۀ قطار کې پۀ يوه خوله ووېل چې کار کول مو پۀ وس نه دي پوره بيا دوکان بند کړی ، څۀ ته مو خلاص کړی۔

څو ورځې پس چې خانان راغلی، د دۀ او استاد خبره تر له واوښته ، خانان چې له دوکانه روان شو ، د خپل استاد پۀ ضد يې خپل رنګونه او قلمونه واخيستل پۀ شابۀ يې ګرځول، د دوکانونو بورډونه يې ليکل يابۀ د بسونو او لاريو پۀ اډو کې ګرځېدو ، پر بسونو او لاريو بۀ يې ليکل کول۔

پۀ هغه ورځ يې له دې کاره هم نفرت وشو، پۀ کومه ورځ چې يو ډرائيور يو څۀ ليکلي ورکړو ، دۀ د لارۍ پر شا ښاهسته وليکل

.

دی لا ده لارۍ شاته ولاړ وو چې يو ځوان راغلو ، چې د دۀ ليکلي يې وليدو ، پۀ کټ کټ يې وخندل۔

خاخان رنګونه او قلمونه پۀ لوته کې اچول، پوښتنه يې ځينې وکړه "ولې دې وخندل؟"۔

سړي چې دواړه لاس پر يوه او بل تشي نيولي وو "ولي تا چې ليکل خندا نۀ درتله؟"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان د اخبار پۀ کاغذ له رنګه لاس پاکول "نۀ! زۀ خو هسې هغه لیکم چې څوک یې پر کاغذ را ولیکي".

سړي د خندا اوښکې له سترګو پاکولې "دخدای بنده! دا واوره، تا څۀ لیکي دي؟

زارۍ مې ډیري ورته وکړې ، پلار یې راضي شو مور یې کونه نښوروینه .

او دغه رنګه ما ستا نوري لیکني هم لیدلې دي چې تا ډېري نا تراشي په کي کړي دي ،

ویشتلی مایې روغ بۀ نشي، که طبیبان د مور مېړونه کړې میئنه"

پر یو ویګن مې ولیدل چې تا لیکلي وو ، کېنچ رازق ماما ، او داسي نور هم ، هلکه چې په پوهېږې نو بیا یې ولي لیکې ؟

هغه ځوان ځیني رخصت شو ،او دی ډېر خفه شو ، له ځانه سره یې کست وکړو تر څو چې لیکل زده نه کړم ،په والله که یو لفظ هم ولیکم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

9

دینک ته تېوله شپهٔ خوب نهٔ ورتلو، دایې غوښت چې ورشي، دوی ته د ملکداد د ناکرارۍ خبر ورورسوي، دخوب د تښتېدو سبب یې هم دا وو چې یوه شپهٔ ورته درسته کال شوه، تېوله شپهٔ یوې او بلې خواته اوښت او را اوښت.

سهارله چای څښلو سره سم ، دینک له ښځې او زامنو سره دلوردکورپه بهانه د خدای پهٔ اماني وکړه، روان شو.

څرک ته چې ورسېدو، یوه لارۍ راغله ور وختو ، له لارۍ څخه ماځیګر بس ته وختو. تېوله شپهٔ یې لاره ووهله، سهار نږدې وو چې بس واوښت ډېر پکې مړهٔ او ډېر ټپیان شول.

دینک او څهٔ نور خلک یې د بې هوښۍ پهٔ حالت کې هسپتال ته یوړل ، ډېرې شپې یې پهٔ هسپتال کې وشوې.

یو سهار ترسیم مسیح صفایي کوله، پهٔ نرۍ بانس پورې یې ترلی ګدړ، د شېږو کټونو پهٔ وارډ کې پر فرش وهلو، له هغهٔ سرې سره ږغېدو چې د تللو د ناروغانو د کټونو سپین څادرونه یې بدلول او هم یې د دینک خبرې اورېدې ، یوهٔ بل سرې ته یې ویل.

که څهٔ هم ترسیم سم پهٔ پښتو نهٔ پوهېدو خو نمونه یې د دوی د ګاوندیانو اخیستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسیم چې د دوی کټ ته ورنږدې شو چې ترڅې خولۀ یې خلاصه کړه، له هغۀ سړي یې پوښتنه وکړه "داچاچا څۀوایي؟".

ناآشناسړی چې له ناروغه سپین ږیري دینګ سره پر کټ ناست وو، یوه پښه یې لاندي ځړېده، هم یې ښوروله ،دی وایي "دلته زماخپلوان دي ،زۀ پۀ هغو پسې را رهي و م ، پۀ لارې داپښه را وشوه".

ترسیم چې د سپین ږیري مخته کتل

"اوس یې کورور معلوم دی؟".

ناآشناسړي چې هغه بله پښه هم له کټه کوزوله "نۀ دی وایي کور یې نۀ دی رامعلوم، را وستي هم ما دي".

ترسیم چې د ناآشناسړي له کټه لرې شوې څپلۍ ور نږدې کوله

"بیا یې څنګه کور نۀ دی ور معلوم؟".

ناآشناسړي چې خپله څپلۍ پۀ پښه کوله

"دی وایي رامې وستو، یو سړي ته مې حواله کړو، زۀ لاړم".

ترسیم چې وار بۀ نه وو ،مخ بۀ یې د دروازې پۀ لور واړوو ، بېرته بۀ یې مخ دۀاو سپین ږیري ته ور واړوه

"څومره وخت بۀ یې کېږي؟".

ناآشناسړي چې هم ترسیم ته کتل "دی وایي بېخي ډېر کلونه یې کېږي، هغه وخت خو یې هلکان بېخي ماشومان وو، اوس بۀ پۀ ږیره وي".

ترسیم چې سترګې پټې او رنې کړې ، له جېبۀ یې یوه دانه سګرېټ را وکښو، بل یې کړو له یوه کشه وروسته

"هغه سړی در معلوم دی، وچاته چې تاحواله کړو؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نااشناسړي چې سترګې يې د دهٔ د لاس په سګرېټ کې وې"هو
دی وايي شاه جي نومېدهٔ پر پلاني چوک يې دوکان وو".
ترسيم د دروازې په لوري کتل "دبختيالی زامن خاخان او
محيب".
نااشناسړي چې سترګې يې د ترسيم په خړو بوټونو کې وې دی
وايي
"هو".
دينک چې ترسيم ته مخ ور واړاوو"هو ! تر خولهٔ دي وګرځم
دغه دي، ته يې پېژنې؟".
ترسيم چې ناکراره غوندي وو .نااشناسړي داسي
محسوسوله، لکه له يو چا چې وېرېږي. مخ يې د دروازې له
لوري سړي ته واړاوو
"هو ! زهٔ يې پېژنم ، کور يې زموږ په کوڅه کې دی".
دينک چې د مسخرو په ډول واړه واړه خندل "کاکا بهٔ دې تر
ډېره جار شي" له ځان سره يې بنهٔ په زوره وهم خندل "ډېره خو
نهٔ لرې، کاکا بهٔ دې تر برېتو جار شي، که دې را خبر کړو".
نااشناسړي ته د دينک مسخرې خوند ور نهٔ کړو، په زړهٔ کې
يې د ترسيم مسيح پر بوټونو او خيرنو جامو او ترلي سر
افسوس کاوۀ ، دی وايي "که دې را خبر کړو ډېر بهٔ بنهٔ وي، زهٔ
بهٔ دعا درته کوم".
ترسيم لاړو ، د بختيالی دروازه يې وټکوله . هلکان يو هم
کور نهٔ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ او زرینه هسپتال ته ورغلې ، له حال احواله پس چې بختیالۍ د ډاکټر دروازې ته ورغله، پهٔ دروازه کې د ناروغانو ګڼه ګونه وه، دې پهٔ دروازه کې ولاړ سړي ته ووېل "له ډاکټرصاحبهٔ یوه پوښتنه کوم".

د دروازې سړی :"مورې ! ته بهٔ انتظار باسې، تر هغه چې دا ولاړ خلک ور شي بیابهٔ ته ورځې". تولو ولاړو خلګو ووېل "یوار مورکۍ پرېږده چې ورشي، مورډ بهٔ بیا ور شو".

بختیالۍ : "ورونو کور مو ودان".

ډاکټر: "ها څه درباندې شوي؟".

بختیالۍ": ډاکټرصاحب ! هغه زموږ سړی چې پهٔ بس کې خوږ سوی وو، اوس شکر دی ډېر ښهٔ دی، که ستااجازه وي ، موږ بهٔ یې کورته بوزو، کور نزدې دی، که چېرې پهٔ تکلیف شو درته رابهٔ یې ولو".

ډاکټرچې یو بل چاته نسخه لیکله، قلم یې ودراوو، بختیالۍ ته یې وکتل "بس هغه دوا ورکوی ،د نور څه ضرورت نشته".

بختیالۍ چې په راوتو وه "سمه ده دا دوا بهٔ ورته واخلو دینک یې کورته راوستو.

غرمه محیب راغلی چې کاکایې پهٔ سترګو شو، سودا یې شوه، له موره یې پوښتنه وکړه "مورې! دا څوک دی او

راغلی دی ؟".

ښنګه

بختیالۍ : "زویه ! دا هغه دینک کاکا دی موږ چې یې دلته راوستو" محیب له کاکاسره ډېر پهٔ مینه روغبړ، حال احوال وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام چې خاخان راغلی د کاکا سر او لاس که څه پټی وو، هم بې وپېژندلی. له روغېره پس بې د دهٔ مخ ته کتل ځینې وبې پوښتل.

"خیر کاکاداڅهٔ در شوي دي؟".

دینک چې دخپل یوه یوه زخم وپټی ته کتل "زویه! دا خو داسې پهٔ لاره بس وواوښت".

خاخان چې د کاکا تر ځنګانهٔ بالښت لاندي کاوؤ" ښه نور کور و کلی ټول ښهٔ دي، څنګه دی زما کاکا؟".

دینک چې هغه بله روغه پښه غزوله "زویه! ګزاره کوي، پخوانو ښهٔ ویلي دي "د ظلم پای تمام دی" د هغه غریب خو دریم زوی وفات شو، نږور بې وهغه چرسک ته کښېنوله، اوس بې پهٔ کور کې تل جنګونه وي.

هغه ورځ ورسره کښېنستم، دېر شین زړی او ګورم جن وو.

داسې پهٔ ګېډهٔ ګېډهٔ کې بې تاسو یاد کړاست، سرېبه دلته مې پهٔ کور کې دا شین زړهٔ دی، هلته مې له هغو تللو وېره شي، داسې نهٔ وي یو ورځ راشي یو پکې را وغزوي .تمامه شپهٔ پهٔ ولاړې تېره کړم".

ما ور غبرګه کړه چې " تااول ولي سوچ نهٔ کاوهٔ". دهٔ پهٔ ژړغوني ږغ وویل "ما دي خدای له زویه خلاص کړي، ما دانهٔ دي ورته ویلي چې تهٔ دا سړی مړ که دا مې خود ورته ویلي وو چې تنګوه بې ،ګوندي بار شي دامځکه راسره بدله یا رابانديخرڅه کړي.

دهٔ ظالم دا وو چې مړ بې کړ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایې خبره پرې کړه " ته خو له هغه نه وشرمېدې، پر هغه ظلم برسېره دي بل ور باندي کاوه، ښځه دې هم وهغه قاتل ته کښېنوله".

دهٔ ویل: "سړیه له ماخو یې ورخونه یوړو، ما دا هڅه ځکه وکړه چې دا ښځه ودې چرسک ته کښېنوم، گوندي دا دښمني پوري ختمه شي، هغه د خدای داسې نهٔ وه خوښه".

خاخان چې وکاکا ته پر غوړېدلي دسترخوان دشیدو وره ډوډۍ کښېښووه.

"ښهٔ کاکا تهٔ چې له دې ځایه ورغلې ،دی دي ولیدو. څهٔ یې ویل؟".

دینک چې لاس یې پهٔ کاسه کې وو "زهٔ چې کور ته ورسېدم ،پهٔ کور کې خبر شوم چې بختیالی او زامن د شپې تښتېدلي دي. ده ته ورغلم له روغبړه پس، یې ولمر ته پر ناست کالي بالښت ته ښنگ وهلی وو، سترگې یې کښته اچولې وې".

دینک ما ورته وویل.

"هلکه ملکداده! تا دا ښځه او ماشومان څهٔ کول چې تنگول دي چې زهٔ راغلی وای، پهٔ سوکه بهٔ مې در رضا کړې وه".

ملکداد چې سر راپورته کړو، سترگې یې مړې را واړ ولې "سړیه ښځه نهٔ ده بلاده بلا، زهٔ خو یې تېر یستم، دوې ورځې مهلت یې راڅخه واخیستو".......................

دینک زما سترگې د دهٔ پهٔ سپېره مخ کې وې "ته دا ارام ولې ناست یې، خو یو خوا ته بهٔ پسې تلې؟".

ملکداد چې واړه وخندل "چیرې بهٔ لاړه شي، د یوچا کلا ته بهٔ ورغلې وي. حال بهٔ یې راشي هر چا ته چې ورشي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څهٔ خیال دی هغه بهٔ زما له خبري واوري"زهٔ خاموشه وم.
خاخان چې جوړه گوله غاب ته وړله "بیا خو ډېر ښهٔ دی چې پر تابې شک نهٔ دی راغلی".
دینک چې د اوبو گلاس یې پهٔ لاس کې وو "نهٔ منا(مرا) مونږ خو هم داسې چل ورسره وکړو چې ملکداد څه د ملکداد پلار والله که پهٔ پوهـشي.
هسې دا روپۍ داسې شی دي چې پر خره یې بار کړې، خلگ خیرالله خان ورته وایي ،گني دا د ملکداد غوندي خلگو بهٔ پهٔ ماپسې کاغذونه ټولول".
دسترخوان ټول شوی وو، شنې چای راغلې څهٔ، بلکې پرخلاصېدو وې.
خاخان چې د شینو چای تشه پیاله ښووه "کاکا بس ناوخته دی، زیاته وید ېږو ،که ډېر پهٔ تکلیف نهٔ یې، ستاپهٔ ښاهسته وږغ کې یو څو د پردېسی غاړې راته وکړه، والله که مي له ډېره وخته غاړې اورېدلي وي".
بختیالی چې پر لمانځهٔ ولاړه وه، سلام یې پهٔ وگرځاوو، ور وږغ یې کړو.
"خاخانه! شرم وکړه کاکا ناروغه دی تهٔ غاړې پهٔ کوې".
دینک چې سر پر جگ بالښت سماوؤ، پهٔ برامده کې یې کټل، د دوو خونو څنگ پر څنگ، پهٔ خړ رنگ رنگېدلې دروازې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر یو او بل ځنګ بې یوه یوه کړکۍ پهٔ هغه ځړ رنګ رنګېدلې هم لیدې.

چې وده ته مخامخ، یوه د پخلنځي وره دروازه هم پهٔ هغه رنګ ښکارېده "نهٔ نهٔ بختیالی! هلکان نهٔ دي ملامت، پردېسی سوځلي دي، یو څوغاړې بهٔ ورته وکړم.

خاخانه زویه غوږ شه.

پــردېسی څومره ازاد کړې
ما زړل چې بهٔ چـا یـاد کي
پــردېسي د غـروسـرونـه
پرغروچا کړي خـوبـونـه
پــردېسي د اور لــه زاتـه
سرت مه نیم نه سوی راپاتـه
پردېسي ده تــــور دودونه
اورهندوان سوځي لیانجونه

دینک له بالښته سر بې اختیاره را پورته کړو

"وی بختیالی! اوس مې رایات شو زهٔ چې راتلم، ښځې دلورد پاره نخښنه (تحفه) راکړه، یو څو د دې د لاس بنګړي بې راکړو، ویل بې "ما بهٔ پر یاتوي" یوه ګوتې، یو څهٔ شیان بې نور هم پکې یښي وو، خود بهٔ پهٔ هغه بس کې پاته شوي وي".

خاخان چې یوه پښه پر بله اړولې وه، بالښت ته پروت وو، را پورته شو "کاکا! نخښنه دي پهٔ اور پسې شي چې تهٔ خدای ژوندی پاته کړی بې".

کاکا! انهٔ دي ده خوښه، شپهٔ ډېره تېره ده، چې ویده شوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار لا دوی چای څښلي، شاه جي راغلی، له حال احواله پس يې خاخان ته مخ ور واړاوو "د شپې ناوخته کورته راغلم، جبینې راته وویل : اسې پېښه شوې وه".

خاخان چې د کاکا د سر او لاس پټی ته کتل "هو شاه صاحب" تولهٔ کېسه يې ورته وکړه.

دا ډول د کوڅې خلگ وو ،شناخته يو يو راتلو، د خاخان تولهٔ ورځ پر کور تېره شوه.

له دې ورځې پس خاخان او ورور هر سهار پهٔ خپل خپل کار پسې تلو، تر هغې ورځې چې کاکا روغ رمټ شوو.

تولې پټی يې خلاصې کړې، پهٔ دې ماخوستن يې، وخپلو جوړو زخمونو ته کتل، خاخان او بختیالی ته يې وویل" که ستاسو خوښه وي، زهٔ بهٔ سبا که خیر ووکور ته لاړ شم، د دوو شپو پهٔ نیت له کوره راووتم، درسته مپاشت مې وشوه، د هغو بهٔ پهٔ ما کښ چپ وي".

خاخان چې هم د کاکا د جوړو زخمونو و ټپو ته کتل چې سپين ښکارېدو "هو خود کاکا کښ څهٔ پهٔ ولاړې بهٔ گرځې، مځکه بهٔ د ناستې ځای نهٔ ور کوي".

شپهٔ تېره شوه ،سهار خاخان کاکا د بس اډې ته، پهٔ پښو سو که،سو که روان کړو، تر هغه کاکا پهٔ ښار کې يوې او بلې خوا ته سره کتل، چې اډې ته ورسېدو.

پهٔ اډه کې يې کاکا ته د کور د پاره څهٔ وچه مېوه او څهٔ نور شیان ور واخیستو، له کاکا سره يې خدای پهٔ اماني وکړو، پهٔ بس کې يې سپور کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا چې کور ته ورغلی کلیوال پهٔ خبر شو، یو یو بې
پوښتنې ته راتلو، چې ملکداد هم پکښې راغلی.
له روغبړه، حال احواله وروسته.
ملکداد چې د دینک پهٔ کور کې یې بالښت ته څنګ وهلی وو.
پهٔ خونه کې یې شاه اوخوا کتل، چې پهٔ خونه کې یې پهٔ دېوال
کې تک وهلي مېخونه لیدو.
پر هغو مېخونو څلور دانې غټې ، غټې غابونه پراته وو، بلې
خواته یو نغری چې ایرې یې ښې خواپاکې ختلې وې . جار له
بوتو ډک وو.
د ډک جار له یوې او بلې خوا یې پر لوړه دوه صندوخان، یوه
هغه کراسته ،دوه بالښته چې دوی پر ناست وو.
خلاصه دروازه ته مخامخ، چې دباندې یې پرغولې یوه چرګه
هم لیده "دینکه ! څهٔ شوې دخدای بنده، خو ټول کور دې پهٔ
ځان حېران کړی وو".
دینک : "زهٔ چې له کوره ووتم، څرک ته ورغلم، یوه لارۍ
راغله، لاس مې ورکړو ،لارۍ ته وروختم.
د لارۍ ډرائیور ښهٔ پهٔ مېنه روغبړ را سره وکړو، د کلې د
سړي، سړي حال احوال یې وکړی.
زهٔ حېران وم چې دا څوک دی چې د کلې واړه او زاړه پهٔ نامه
پېژني.
اخیر مې پهٔ مړه خولهٔ پوښتنه ځینې وکړه، څوانه تهٔ څوک یې او
کور دې چیرې دی؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی یو څهٔ وخت خاموشه وو بیا یې سرې غټې سترګې پهٔ قهر را واړولې ویې خندل.

"ستاسو پهٔ کلې کې دی".

دینګ مایې پر استېرینګ نیولو لاسو ته کتل

" څنګه زمونږ پهٔ کلې کې ، زهٔ دې نهٔ پېژنم"؟.

ډرائیور د بیا هغه ډول سرې سترګې را واړولې

"دی نهٔ ، یو وخت وو".

دینګ"ما د لارې د دروازې تر خلاص شیشه نسوار تو کړو، خولهٔ مې پهٔ خپل څادر پاکوله "هلکه د رمضان زوی خو نهٔ یې؟".

د دهٔ سترګې پهٔ ما کې وې، څرک ته یې نهٔ کتل.

ډرائیور"هو دینګ کاکا".

دینګ ما چې د هغه بل ملګري له لاسه خوږه رانیوه"هلکه خو ځوان شوی یې، هغه مور او نور ورونه دې څنګه دي؟

هغه دوه بهٔ هم ځوانان وي".

ډرائیورچې سګرېټ بل کړې، تیلی یې وغورځوله"هو کاکا هغه بل هم ځوان دی"

بیا زهٔ پهٔ ځان نهٔ یم پوهېدلی ، یو څو ورځې پس چې پر حال راغلم. پهٔ هسپتال کې پروت وم، د بړې شپې مې پهٔ هسپتال کې وشوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

10

ماخوستن دسترخوان غوړېدلی وو، و ډوډۍ ته بختیالۍ، خاخان او محیب اوس د زرینې په انتظار وو چې غابونه راوړي، د محیب تعلیم مکمل وو.

خاخان : "وروره! موږ د خدای شکر نهٔ شو ادا کولای چې په موږ کې یې هم داسې سړی پیدا کړو.
اوس بهٔ که خیر وو، یو ښهٔ نوکري ځان ته پیدا کوې.
چې تهٔ هم په عزت یې او د خلکو خدمت هم پکې کوې.
دروازه وټکېده، محیب ورغلی، له محیب سره سم شاه جي دننه راغلی.
لاس یې ومینځل، له دوی سره پر ډوډۍ کښېنستو.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته، شاه جي د خپل ګونجې، ګونجې لاس ګوته پهٔ غوږ کې ښوروله.
"بختیالۍ تهٔ بهٔ وایې شاه جي موږ پهٔ سوالو ډوډۍ ته نهٔ شو راوستای، نن پهٔ خپله راغلی، یو څهٔ بهٔ ضرور وي.
خبره داسې ده لورې! زما یوه میاشت کېږي چې ناروغه یم، تاسو ټول خبر یاست او بلکه د مرګ معلومه هم نه ده، چې روغ مري، که ناروغه، خبره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کوله چې ستاسو له ما سره روپۍ دي، دا به سبا خاخان راولېږي ،زهٔ به يې ورکړم.
بختیالی چې وزرینې ته پهٔ لاس د چای اشاره کوله۔
شاه صاحب! زموږ له تاسره روپۍ څهٔ غواړي. لس پنځلس زره مو در کړې دي، درې ګونه دې راکړې دي.
شاه جي چې د زرینې پهٔ لاس کې پتناسهٔ ته پهٔ هغو سترګو کتل ،چې تک سپین، ګڼ بانه يې پهٔ تکو سپينو چشمو کې، له لرې ښکارېدو "نهٔ ستاسو له ما سره ډېرې روپۍ دي، يو خو چې ته راغلې روپۍ دي راکړې، يو څهٔ پهٔ هغه وخت کې د کوټې خلګو راکړې ستاسو د پاره، شل زره ما له ځانه کړې.
پهٔ بېنک کې مې کښېښودې ،پهٔ ګټه چې د کال پر زر يوه روپۍ راکوي، هم ډېره ګټه به يې کړې وي.
اوولس ،اتلس کاله تېر شوي دي.
بل هغه دوکاندار چې تاسو روپۍ نهٔ اخيستې، وَماته يې راکړې ، ما تاسو له رکشه پهٔ رانيوه ،پاته روپۍ هم رکشې مزدوري وکړه، ادا يې کړې ،وتاسو ته هم ما د خپلې رکشې ګټه درکوله.
دوی تول خاموشه وو.
بختیالی د چای پیاله ور ډکوله
شاه صاحب! دا دې ښهٔ کار نهٔ دی کړی.
شاه جي چې پهٔ رېږدېدلي لاس پیاله ور پورته کوله
هو زهٔ منم چې ښهٔ کار مې نهٔ دی کړی، ستا پهٔ هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې د ډېره خوابده شوه چې ما روپۍ خپلې اخیستې دي.

بختیالی چې سترګې د دهٔ په رېږدېدلي لاس کې وې "هو."

شاه جي چې په رېږدېدلي لاس کې یې د چای نیمه پیاله پاته وه

"لورې! څهٔ وکړو، مړه هم ستا ډول انسانان یو، زړونه مو د غوښې دي، نهٔ ده ډېرو، مور تهٔ او ستا ماشومان لیدل، بس نورې خبرې پرېږده، سهار خاخان راولېږه، زهٔ اوس لاړم د خدای پهٔ امان."

یو لاس یې پر ګونډه ونیوو، هغه بل پر مځکه، ډېر پهٔ زحمت ولاړ شو.

محبیب ګوتونه ور سم کړو، تر کوره ور سره لاړ.

سهار چې خاخان تلو بختیالی سوال ورته وکړو چې "رکشه کور ته مهٔ راوله، دورې یې پر یو چا خرڅه کړه.

زما له دې رکشې کرکه کېږي چې ستاسو پهٔ لاس داسې نهٔ وي یو څوک پهٔ ووهي."

خاخان چې تر دروازه وتو، مخ یې پر شا را واړاوو "سمه ده مورې."

خاخان ورغلی، شاه جي بېنک ته بوتلی، دومره ډېرې روپۍ یې پهٔ لاس ورکړې چې خاخان ښځې ورته حېران وو. شاه جي ته یې د مور کیسه هم وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي د بهنک تر مخه له لاسه لوېدلی قلم را پورته کاوؤ "سمه ده خاخانه! يو څوک به پيدا کړو، رکشه به پرې خرڅه کړو.
ته دا روپۍ کور ته يوسه، سهار ته او محيب دواړه راشی، يو کاروبار به په صلاح شروع کړو".
خاخان روپۍ راوړې، تولې د سلو سلو نوټونه وو.
تيوله کورنۍ ودې دومره ډېرو روپو ته حېرانه وه.
سهار خاخان او محيب دواړه ورغلو، شاه جي پر چوکۍ ناست وو.
له دخله څخه يې يو سړي ته بقايه ورکړه "خاخانه! ته او محيب راغلاست، اوس که ستاسو خوښه وي، يو د کتابونو دوکان به جوړ کړو، د نجونو د سکول څنګ ته، يو خو يې کار ښهٔ صفا دی بل ښهٔ مزدوري پکښې ده، تر هغو چې يو نوکري پيدا کوو".
خاخان محيب چې ودهٔ ته متوجه وو "سمه ده".
د کتابو نو دوکان يې جوړ کړو، پر دوکان دومره رش وو، چې ښځې به يو ګهنټه دواړه نهٔ په رسېدو، روپۍ ورځ تر هغه بله ډېرېدې.
يو ورځ شاه جي راغلی چې "يوه نوکري مې پيدا کړې ده، خو روپۍ غواړي، محيب چې شاه صاحب ته د اوبو ګلاس نيولی وو "څنګه نوکري ده او روپۍ څنګه او څهٔ ته غواړي؟".
شاه جي چې د اوبو تش ګلاس بېرته ور کاوؤ (ډي ډي .اي .او) "محيبه! نن سبا يې روپيو کار هم نهٔ کيږي، دا لا اوس هم له مونږ سره ښهٔ کوي، د محمدعلی (د شاه جي زوی) په خاطر. هغه افيسر د محمدعلی ډېر نژدې ملګری دی".
محيب چې ګلاس پر ځای ښووی "دا خو ډېره ښهٔ نوکري ده، زما خوښه هم ده، د تعليم شعبه ده، زهٔ به له مور سره حال وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام یې مور ته د نوکرۍ کیسه وکړه.
بختیالۍ چې سترګې یې د خوشالۍ له اوښکو ډکې شوې "زویه! نوکري خړد وکړه. کار به دي څۀ کار وي او بل که بیا کلي له بدلېدای شي".
محیب: "مورې مورډ کلی څۀ کوو؟".
بختیالۍ "زۀ پۀ تاسو د دې خلګو خدمت نۀ کوم".
محیب چې سترګې یې د مور پۀ سترګو کې وې "ولي موره! دې خلګو له زموږ سره څومره ښۀ کړي دي، پۀ کار دي موږ د دې خلګو خدمتونه وکړو او موږ خدای تر دې ځایه را ورسولو، دې خلګو".
بختیالۍ چې د پړوني پۀ څاک خپلې ډکې سترګې پاکولې "ځکه خو یې خدمت نۀ پۀ درکوم چې داخلګ پۀ انسانیت خبر دي، له انسانه سره مینه لري ، زۀ پۀ تاسو د هغو خدمت کوم چې شکلونه یې د انسانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي او ذهنونــه د حيوانــانو، ځکــه خــو زۀ تاســو خپلوانــو او کلي ته بيايم.
دا پــۀ منم چې داسې انسانان هم شته چې د بدو بدل پــۀ ښۀ اخلي.
زويــه! تــۀ خبــر يــې چې کلــه کلــه زړۀ را تــول کــړم، ووايــم، چــې لاس پــور تــه کــړه، د زړۀ لــه اخلاصــه د دوی د پــلار وقاتل ته دعاوکړه چې سړيه دواړې دې سمې شه".
محيب چې د مــور پــۀ خــوا پــۀ ګــونجې تنــدې ور وکتــل ،پــۀ تونــده لهجــه يــې ووېــل "تــۀ بــۀ انســانه نــۀ يــې يــا بــۀ دې پــۀ سينه کې زړۀ نۀوي، چې داسې کوې.
دا مــې پــۀ خپــل ژونــد کــې اول ځــل دی چې يــو څــوک وخپــل دوښــمن تــه دعاګــانې کــوي ،تــۀ لېــونی يــې، ســتا دمــاغ کــار پرېښــی دی، هغــۀ زمــا پــلار وژلــی دی، مــوږ يــې د بــل ديــار کــړي يــو، ورور مــو د بــل پــه خــاورو کې ښــخ شــو، پــر مخ لاګوره نور څۀ راسره کيږي".
بختيــالی چــې ددۀ پــۀ خــوا ســترګې ور واړولــې، لــه ژړغوني ږغ سره ،سره و مسېده هم.
"زويــه! کــه د دې ســړي ظلــم نــۀ وای، نــن بــۀ تــۀ داســې نــه ږغېدې
تــۀ چې لــه هغــه ځايــه نــۀ وای راوتلــی، نــن بــۀ ستا هم لکــه د هغــه کلي خلــګ، پــۀ ډېــره کــې بــۀ دې نســوار پراتــه وو يــا بــۀ دې لــه خــولې سره څادر نيــولی، ږغېــدې بــۀ، يــا بــۀ داســې وې ، لکــه زۀ چــې داســې مــې ګڼلــې وه، بــې قريبــانو ژونــد

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـهٔ کېـږي او بـل بـهٔ دي داسـې محسوسـوله لکـه زه چې يـو پښتانهٔ مسلمانان دي.
پـهٔ دې بـهٔ نـهٔ وې خبـر، چـې دا هـر څـهٔ اخيـر راځـي و انسـانيت تـه درېـږي، دا ټـول د هغـه سـړي د ظلـم برکـت دی".
دوی ټولـه تـر هغـه خاموشـه وو چـې ويد بـدل، سـهار شـاه جي ته ورغلی، چې مور مې داسې وای.
شـاه جـي چـې د دهٔ پـهٔ لـور پـهٔ حېرانـي سـره کتـل "هـو نـوکري خـود بـدلېږي، هـر وخـت چـې دي زړهٔ وغـواړي بدلېږي".
شـاه جـي يـې کاغذونـه او روپـی خپـل زوی محمـد علی تـه ورکـړې، هغـهٔ تـه يـې وويـل چـې "لـه اولـه دا کوشش وکـړه، چـې اړه ريـې هغـې ضـلعې تـه وشـي، چـې د دوی کلـی پکښې راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

11

د محيب اخير هم ، ارېدر هغې ضلعې ته وشو ، پهٔ کومه کې چې د دوى کلى وو.

ماخوستن له ډوډۍ وروسته، بختيالى، خاخان او محيب ټول ناست وو ، محيب ډېر خوشاله وو "مورې! اوس خو بهٔ که خداى کول، پهٔ خپل کلي کې سکول جوړوم، که بله هره لاره راودرېده، پهٔ خپلو روپو بې جوړوم ،هم بې چلوم.

تهٔ هسي دعاګانې راته کوه".

زرينې د محيب جوړې او نور د ضروت شيان، يو يو داسې پهٔ مات زړهٔ راوړلو ، لکه محيب چې د کلونو پهٔ مسافرۍ ځي.

مور بې دعاګانې کولې

"زويه! خداى دي پر سر ودرېږه، نور مې څهٔ وس درسېږي ،زويه! که د هغو مظلومو ښځو او ماشومانو غم نهٔ واى راسره، پهٔ خداى که يا تاسو له دې کوره وتلي واى او يا ما پهٔ ټول عمر د خپلوانو او کلي نوم پهٔ خولهٔ اخيستى واى.

زويه! چې کلي ته ورشې، څومره کوشش بهٔ کوې، چې څوک دي ونهٔ پېژني، يو دينک کاکا دي پېژني، هغه خو پوه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې د مور له سره لوېدلي پرونی ته کتل چې پر اوږو يې پروت وو "سمه ده مورې ! ته به غمه شه" دوی ټول شپه په خواږه خوب ویده شوو، مور يې ترسهاره په سوچونو کې ورکه وه "داسي نه وي هلته يې څوک و پېژني، د هغې خوا به يې کړي، تر تا به يې نه راپرېږدي، نه ،نه محیب زوی خو تعلیم یافته دی، په ښار کې اوسېدلی دی، چیري خطا وزي".

سهار د وخته يې مور چای راوړې، له چای څښلو وروسته يې بستره او بکس را واخیستو.

مور او زرینه هم تر دروازې ورسره راغلې، دی او خاخان په رکشه کې کښېنستو، د اډې په لور روان شو.

مور يې په دروازه کې ولاړه وه، دعاګانې يې کولې "خدایه! ته يې پر سر ودرېږې، ته يې کامیابه کړې، خدایه! ته خو د زړونو مالک يې، د پټو زړونو له حاله خبر يې، ته يې کامیابه کړې، ناکامه يې بېرته کور ته مه راولې، وتا ته به زاري کوم، نور خو مې يو وس هم نه ورسېږي".

خاخان ورته په اډه کې يې محیب په بس کې پر چوکۍ کښېناوو، خاخان ورته ولاړ وو.

"وروره ! څو مره پام به کوې، اول خو کلې له بې مقصده مه ځه، داسي نه وي دښمن دې وپېژني ،وار به له مخه کړي".

محیب چې مخ يې د خاخان په خوا وو، يو لاس يې د مخ پر چوکۍ یېښی وو "نه وروره بې غمه شه، که خدای کول ورور به ناکامه نه درته راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سوکه، سوکه روان بس کې خاخان را کوز شو، محیب له کوره په اول سفر روان شو.
محیب له هغه، پر څنګ ناست یوه مسافره سره ګپه شروع کړه "د کوم ځای یې، څوک یې او څه کار کوې؟".
هغه چې ځان ور وپیژندلی، سړی که یې څه هم خپل قریب نه وو، د کلي یې وو.
په خبرو، خبرو کې یې د سکول پوښتنه ځینې وکړه "ستاسو په کلي کې د هلکانو یا نجونو سکول شته؟".
کلیوال چې د مخ پر چوکۍ یې سر ایښی وو، را پورته یې کړو "نه".
محیب چې د خپل کلیوال ژړو سترګو ته او نرۍ څو تاره ږیره ته کتل "که چیري داسې سړی پیدا شي، سکول در کوي بیا یې تاسو کوئ یا یې پر یږدئ؟".
کلیوال چې یې وځهره ته کتل، په ذهن کې یې دا وو چې رنګ او جامه یې د پښتانه نه ده، پښتو څنګه داسې صفا وایې.
یو څه وار وروسته یې داسې وویل "دا خو د مشرانو کار دی".
د محیب نظر هغه ماشوم ته واوښت چې د مخ په چوکۍ کې مور را پورته کړی، څهره یې د مور تر اوږه لوړه ښکاره وه چې له ژړا سره یې هغه دوه اوس راوتي واړه غاښونه هم ښکارېدو.
"خیر ستا نوم او کلی. زه له ځان سره لیکم. که چیري یو موقع په لاس راغله، زه درځم، سکول که مو نه کاوه، ښه د کورتو دوډۍ خو به په راوخورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال چې دا وخت د دوارو سترګې پهٔ يو بل کې وې "خداى دي راولـه" هغـه ښـارګوټي را ورسېدو، پـهٔ کوم کې چې د دهٔ اردر شوى وو.

شپه يې پهٔ هوټل کې وکړه، سهار دوتر ته ورغلى، خپل دوتر يې سمبال کړو.

دوې مياشتې يې ښه ډيوټي ورکړه، اوس يې کور ته د تلو اراده کړې وه چې خپل افيسر ته ورغلى د رخصتۍ د پاره.

هغهٔ چې يې درخواست وکوت.

افيسر چې قلم يې لوړ د دهٔ پر درخواست کېښښوى "محيبه! که ناراضـه کېږې نـهٔ، يـو څو ورځـې پاتـه شـه، يـو څو تجرباتي سکولونه راغلي دي، دا بهٔ پهٔ علاقه کې خلاص کړو بيا بهٔ لاړ شې".

محيب چې سترګې يې پهٔ خپل درخواست کې وې "سمه ده سر! يو سکول خو وماته معلوم دى، هغه ورځ چې زهٔ راتلم يو سړي دا ايډرس راکړى، زموږ سکول ضرورت دى".

افيسر چې کاغذ ور پورته کاؤ، پهٔ چوکۍ کې يې ځان ايله کړو.

"محيبه! دا خو د نجونو سکولونه دي. دلته خلګ د هلکانو سکولونه، نهٔ پرېږدي، تهٔ د نجونو سکول پکې خلاصه وې".

محيب چې د افيسر د دوتر هر څه تر نظر يستلى وو، د دروازې کرپ شو، دهٔ د دروازې پهٔ لور وکتل، بېرته يې مخ را واړاوو.

"سر! زهٔ د داسې خلګو پهٔ مزاج ډېر ښهٔ پوهېږم، زهٔ بهٔ يې ډېر پهٔ اسانۍ سره راضي کړم.

خو يوه خبره ده، ما چې څهٔ ډول چلاوؤ، ستا بهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراض نه وي او انشاء الله له ما په يوه اوونی کې سکول خلاص وغواړه".
افیسر چې په زړه کې ډېر خوشاله شو، مخ یې نیم اړولی وو، په کړو سترګو یې ورکتل "بنځینه استاده له کومه کوې".
محیب چې بېرته خپل درخواست په لاس کې را اخیستو. صاحبه! ته یې غمه شه".
افیسر ډېر خوشاله شو چې دا د کار سرې په لاس راغلو چې په لسو سکولونو کې یو خلاص کړي هم د زوی زېرې دی.
محیب په سهار د دوتر موټر روان کړو، له ډرائیور سره کښېنستو، په پوښتنه، پوښتنه خپل کلي ته ورسېدو.
منو(محمد نور) یې پیدا کړو، هغه کور ته بوتلو اوبه، چای یې ورته راوړې.
د کلي خلک یې را وغوښتو، ټول راغلو، د لرګیو په ساله (جونګړه) کې کالی هوار وو، چارپېره بالښتونه پراته وو، ټول و محیب ته حېران او عاجزه غوندي ناست وو.
محیب ولاړ شو،
بسم الله الرحمان الرحیم
"قدرمنو! مولوي صاحب او ټولو مشرانو ستاسو په اجازه، غواړم یو خوښخبرې وکړم. تاسو به ضرور دا محسوسه وئ چې داسرې به د څه د پاره راغلی وي.
قدرمنو! زه دلته د خپلو ګټو د پاره نه یم راغلی. زه دلته د دې پاره راغلی یم. غواړم چې وتاسو ته ګټه دررسوم. له چا؟ هغه هم له حکومته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت هم پر کور ناستو ته روپۍ نهٔ ورکوي، داسې هم نهٔ ده، چې زموږ پهٔ بیت المال کې حق نشته.
شته که چیري خپل حق، له بیت الماله راباسې، نو یو ذریعه بهٔ ورته جوړوې.
که چیري تهٔ ذریعه نهٔ کړې ورته جوړه، نو پر بیت المال داسې خلګ نهٔ دي ناست چې راشي ستاسو حقوق کور ته درته راوړي.
زهٔ چې دلته راغلی یم، ځان ستاسو خیر خوا ګنم، دا یو ذریعه مې پهٔ لاس کې ده، لکه د نجونو سکولونه.زهٔ غواړم چې پهٔ دې ذریعه وتاسو ته خپل حقوق در ورسېږي".
ملکداد چې د نسوارو د ډبې پهٔ هنداره کې خپل مخ ته کتو، سر یې را پورته کړو.
"سرېه ! پر کومه لاره چې راغلی یې، پر هغه بېرته لاړ شه، موږ تعلیم نهٔ کوو".
مولوي صاحب: "موږ دي پر پیري شک لرو، تهٔ مریدان نیسې. موږ پهٔ هلکانو تعلیم نهٔ کوو، تهٔ یې پهٔ نجونو کوې".
محیب چې د صدرۍ له جیبه دسمال را کښو "مولوي صاحب! دا مقصد مې نهٔ دی چې تاسو پهٔ نجونو تعلیم وکړی -
مقصد مې دا دی چې عزیزان مې یاست، دا ښهٔ مې در رسي، یو ائې یو ځای مځکه ورکړی، نوم بهٔ یې د سکول وي، تنخوا بهٔ در راځي، نیمه بهٔ تهٔ اخلې، نیمه بهٔ ملک صاحب.
یو ښهٔ بیلډنګ بهٔ در جوړ کړم، په هغه کې بهٔ څوک واړه وي نور افیسران راځي نهٔ، که چیري راتلو هم زهٔ بهٔ ورسره یم".
مولوي صاحب ملکداد ته مخ ور واړاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خبره يې ډېره بې ځايه نه ده، خوار زموږ د پاره وای، د حکومت روپۍ دي پر موږ يې لورېږي".
محيب له مخ خولې پاکې کړې وې، بېرته يې دسمال جېب ته کړو.
"هو مولوي صاحب! خبره ده هم داسې، اوس خوسکول کچه دی، تنخوا يې دوه زره ده چې کله پوخ شو لس، پنځلس زره به يې تنخوا وي".
مولوي صاحب په خلګو کې شاوخوا کتل.
"ښنګه ملکداده! د لېوه له خولې ښنګری هم ښه دی".
محيب چې له جېبه کاغذونه را وکښو.
"مولوي صاحب! ډېر خوشاله شوم چې ستا غوندي عالم سره مې وليدل.
مولوي صاحب! دوه کاره لا پاته دي، يو به پر دې کاغذ ستا دستخط او بل د دې ناستو خلګو ګوتې چې له نن څخه ستاسو تنخوا شروع شي او بل يو داسې ځای را وتاکی چې زه بيلډنګ پر جوړ کړم يا يو ورځ افيسر را سره وي و ر يې ولم".
دوی پر هغه کاغذه ګوتې لګولې، پر ځای سره ږغېدو، اخير يې پر دې فيصله کړه.
ملکداد چې "د هغه ورک شوو ځای ور ښکاره کړی، که چيري حکومت دعوه کوله هم په دوی به يې وي".
محيب چې د مولوي صاحب له لاسه کاغذونه ورنيوو "سمه ده، هر ځای چې وي، وماته يې را ښکاره کړی" دوی يې رخصت کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منو ،محیب هغه نرېدلي کور ته بوتلو، د کوم کور نقشه چې یې
مور ورته جوړه یا ویله وه یادده په یاد وه.
محیب د هغې خونې پهٔ دروازه کې و درېدو چې دروازه یې نهٔ
وه، خود بهٔ یو وخت کلیوالو کښلې وه، له دننه یې شمیره مرغۍ
پر راووتې، پهٔ خونه کې یې لاندې باندې وکتل ،د خونې چت
سوري سوري وو چې اکثره لرګي یې مات وو، پاته لرګي یې
مرغیو خاشې کړي وو.
د مرغیو د چیچیانو شور وو، پاته مرغۍ هم یوه، یوه تر
سوري، سوري چت ووتې چې ځای پهٔ ځای د دېوال هم د ناوې
اوبو سره چاک کړی وو.
ځای پهٔ ځای ښېخي رنا تر ښکارېده، و ده ته هغه د ویرې شپې ور
پهٔ یادشوې.
که څه هم دی د بر ماشوم وو چې دوی بهٔ کله مور له ویرې د خونې
پهٔ یوه کونج کې ویده کړو، کله پهٔ بل کونج کې.
هغه شپه ور پهٔ یادشوه چې و دوی ته مور پر خولهٔ لاس ورنیولی
وو، پټ، پټ یې له دېواله سره، د سپوږمۍ پهٔ رنا کې روان
کړي وو.
بې اختیاره یې پهٔ سترګو کې اوښکې راوګرځېدې، وېې ژړل.
منو چې د دهٔ سترګو ته کتل
صاحبه! خیر دی پر څه دي وژړل؟.
محیب چې له اوښکو یې دکې سترګې ور واړولې
"پر دې وران کور چې زموږ پښتانهٔ پهٔ څنګه ځایونو کې
اوسېږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له منو سره يې خدای پهٔ امانې وکړو، خپل دوتر ته لاړې.
سهار يې خپل افيسر ته، د خلګو د مطمئينه کېدو کيسه وکړه،
استاده پيدا کول لا پاته وو، افيسر ډېر خوشاله شو.
محيب ته يې پر درخواست څهٔ ليکل
"محيبه! تهٔ اوس خپل کور ته لاړ شه چې راغلې د نورو
سکولانو غم بهٔ بيا خورو".
محيب له افيسر سره خدای پهٔ امانې وکړه، د کور پهٔ لور راروان
شو، کور ته ناوخته ورسېدو.
له ناوخته ډوډۍ خوړلو وروسته، پر بستره وغځېدو، سر يې پر
بالښت ايښی وو، مور او خور يې وسرته ناستې وې، دهٔ د دوو
تېرو شوو مياشتو حال ورکاوهٔ.
بختیالۍ "ښهٔ! زويه کلي ته هم ورغلې".
محيب چې پهٔ خندا يې وويل "هو مورې".
بختیالۍ چې د دښمن دښمنۍ يې هېره شوه.
"ښهٔ زويه! زموږ خونو ته ورغلې؟".
دی پر بستر اوښت "هو مورې! سبا يې که خير وو عکسونه صفا
کوم بيا بهٔ يې وګورې، اوس بهٔ مورې ويده شوو، زهٔ ډېر ستړی
يم، سبا بهٔ که خير وو خبرې کوو".
سهار پر چای يې خاخان ته د کلي او سکول ټوله کيسه وکړه.
خاخان چې د دهٔ له خوبهٔ پرسېدلو سترګو ته کتل "وروره! دا خو
دې ډېر ښهٔ کړي دي، اوس بهٔ ښځينه استاده چيرې غواړو؟".
محيب چې سترګې يې پهٔ زرينه کې وې.
"لالا! دا د بابو اقبال لور سبق ويلی دی، دا بهٔ نوکري نهٔ کوي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې هم سترګې د زريني د لاس په تېلو او ږمنځ کې وې چې د ته يې راوړو "حال به يې وکړو". بابو اقبال ته ورغلو، دروازه يې وټکوله، هغه راغلی، په دروازه کې ولاړ وو.

خاخان په کوڅه کې يوې او بلې خواته کتل، ټوله کيسه يې ورته وکړه.

چې دی بېرته پر شا غبرګېدو "سمه ده، زه به له لور سره صلاح وکړم".

د ده شا ورته وه.

د خاخان له شا ورپسې ږغ شو.

"ها بابو صاحب! دا يوه خبره مې هېره شوه، محيب ويل چې تر هغه د ده و لور ته، روپۍ پر کور ور کوم، تر څو چې موږ هلته په کډه ځوو.

کله چې موږ په کډه ځوو، ته خو هم اوس پينشن يې، ته به هم په کډه راسره لاړ شې.

که ته چيرې نه تلې، ستا لور به راسره لاړه شي، زموږ په کور کې به اوسېږي".

بابو سهار د خپلې لور کاغذونه ورته راوړو.

تر هغه محيب د بابو اقبال د لور تنخا، کور ته وراوړله.

د ملکداد او مولوي صاحب روپۍ يې، له خپلې تنخوا ورکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

12

که څه هم شکیله له وړوکوالي د دوی کور ته تله راتله چې کله محیب نوکري ورلره پیدا کړه، هغه وخت یې ښځي تګ، را تګ نور هم زیات شو.

هر وخت به یې له زرینې سره، د کور په کار کې مرسته کوله.

د بختیالی شکیله ډېره خوښه وه.

خاخان د کړکۍ وڅنګ ته کټ ییښی وو، د رنګونو واړه، واړه ډبیان په کړکۍ کې پراته، په هر رنګ د خپل ډبي سر لړلی وو.

تر کړکۍ سره هوا راتله، وڅنګ ته د کړکۍ پرده یې پورته، پورته کوله.

د خاخان خپل انځور کړی تصویر په لاس کې وو، چې مور یې راغله، د کټ پر زی کښېنسته، تصویر ته یې کتل.

بختیالی "زویه! دا تصویران خلګ ښهٔ نهٔ یاده وي".

خاخان تصویر مور ته ونیوو "مورې! دا یوه فلمي اداکاره ده".

بختیالی د دهٔ د لاسه تصویر ورنیوو.

"زویه! تر دې تصویره مې یوخبره راپهٔ یادشوه چې له ډېره وخته مې پهٔ زړهٔ کې ده، نن بهٔ ورته وایې، نن بهٔ ورته وایې".

خاخان "څنګه خبره؟".

بختیالی "زویه! زهٔ چې د شکیلې تورې غټې سترګې، سرهٔ ګڼ وېښتان، دسپین مخ پراخه ګردی کاسه، او ښائسته مرمرین غاښونه ووینم، زړهٔ مې وغواړي چې بابو اقبال ته ووایه، دا لور را

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، زما و زوی محیب ته .بیا بېرته پښېمانه شم. له ځانه سره
ووایم.
یو خو د خاخان واده نشته بل که څه هم دوی پښتانهٔ دي. لهجه یې
له موږه جدا ده، دود او دستور یې له موږه جدا دی".
دا وخت یې مور داسې محسوسه کړه چې یو چا غوږ نیولی دی،
زما خبرې اوري.
شاته یې وکتل چې شکیله و زرینه یې ولیدې، شک یې پهٔ یقین
بدل شو، خبره یې واړوله.
"خاخانه زویه! د محیب پهٔ مسافرۍ کې ډېر وخت وشو چې حال
احوال یې نهٔ دی راغلی، تا یې یو باسخواس (درک) کړی وای، چې
روغ جوړ دی؟".
چې د دوی خبره ختمیده، د محیب توخی شو دننه راغلی.
خاخان او مور ورولاړ شو، په غېږ یې روغبړ ورسره وکړو.
مور یې نارې کړې "زرینې لورې! اوبهٔ راوړه". زرینې چې اوبهٔ
راوړې، محیب یې ولیدو "عمر دې ډېر دی، هم دا اوس مې یاد ولې
راغلې، محیبه وروره!
غېږ یې پر وګرځوله ،زرینه چې د مورکۍ نن څویمه ده چې پهٔ خولهٔ
کې وې، هم دا اوس ، اوس یې یاد کړې".
زرینه چې چای راوړلو ته ولاړه شوه، شکیله ته یې د محیب د راتلو
وویل.
شکیلې چې دچای چائینکه پر ښوه "زرینې! نن یوه د زړهٔ خبره پهٔ
خولهٔ درته وکړم، بده خو بهٔ یې نهٔ ګڼې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرينې چې پيالې په پتنوس کې ښوې "نه نه شکيلې خود يې وکړه. ولې به يې بده ګنم".
شکيله چې سترګې يې د زرينې په لاس او پتناسه کې وې "له ډېره وخته مې زړه دا غواړي چې له محيب سره کښېنم، يو څو خبرې ورسره وکړم".
زرينې چې له اوره چائينکه را کوزوله "دا خو اسانه ده. اوس چې زه ورغلم، د را ناره به کړم چې شکيلې دلته راشه. ته هلته يوازې څه کوې .ته چې راشې، بس روغبړ به ورسره وکړې".
زرينې چې پتنوس را واخيست، دا هم ور سره ولاړه شوه "سمه ده".
زرينې چې چاى ور ورې، پيالې يې ډکې کړې بيا يې ناره کړه "شکيلې ! دلته راشه. ته هلته يوازې څه کوې".
شکيله چې په دروازه کې ولاړه وه، سوکه، سوکه راغله، د زرينې له څنګه کښېنسته.
محيب چې سترګې ور واړولې "شکيلې ! څنګه يې؟".
شکيلې چې سر کښته ځړولى وو، غټې تورې سترګې يې مړې ور واړولې "زه ښه يم محيب صاحب. ته څنګه يې؟".
محيب چې د مور له لاسه د اوبو ګلاس نيوو "زه هم ښه يم. ستاسو په کور کې څه حال دى. مور او اقبال صاحب هم ښه دي؟".
شکيلې چې د زرينې د پړوني سپينسي، په دوو ګوتو سره پېچل. سترګې يې مړې ور وا ړولې.
"هو تول ښه دي".
محيب چې د چاى اخري پياله کښېښوه، ولاړ شو، د جرابي يې کښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لالا! زۀ یواري ځم. یو څۀ کار مې دی. بېرته ژر راځم".
شکیله تر دۀ له مخه ووته.
محیب چې له کوره ووتو. پۀ کوڅه کې روان وو چې شکیله یې ولیده پۀ خپله دروازه کې ولاړه وه. له هغې خوا چې محیب بېرته کورته را رهي وو. شکیله لا پۀ دروازه کې ولاړه وه، محیب ته یې کتل.
محیب شکي شو چې د دوی تر کور را تېر شو. شاته یې وکتل. شکیلې لا پۀ دۀ پسې کتل.
د محیب تبیت سره ګډ وډ شو.
ټوله شپه یې پر دې سوچ کاوۀ چې "د دې نجلۍ څۀ مقصد دی. پۀ دروازه کې ولاړه وي؟".
خیر سهار که ولاړه وه پوښتنه بۀ ځینې کوې". سهار چې محیب را ووتو. پۀ کوڅه کې روان وو، د دوی تر کوره یې و دروازه ته کتل. شکیله نۀ وه ښکاره.
له ځان سره یې وویل "ښۀ یې ویلي دي چې په ځان کې ویني. هغه پۀ جهان کې ویني" پۀ دې سوچ کې د دوی تر کور تېر شوی وو چې شاته یې وکتل. شکیله ولاړه وه، بېرته را غبرګ شو.
شکیلې چې دی ولیدو، دروازه یې بنده کړه. ماخوستن یې یوې او بلې خواته وکتل چې څوک نۀ وو. زرینه ته یې وویل "سبا شکیله را وغواړه، زما پۀ کار ده".
زرینې واړه وخندل "سمه ده وروره!".
پۀ دا بله غرمه چې محیب له ښاره راغلی. شکیله راغلې وه.
پۀ کونجي تندي او برګو سترګو یې شکیله ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تهٔ شرم نهٔ لرې چې پهٔ دروازه کې ولاړه يې".
شکيله چې له خولې سره يې د پروني ځاک نيولی وو، واړه واړه يې خندل "صاحبه! د دې کوټې ټولې ښځې پهٔ دروازه کې درېږي. يوه زهٔ خو نهٔ يم".
محيب چې سر کښته ځړولی وو، را پورته يې کړو، پهٔ قهر يې ور وکتل "منم چې درېږي، خو ته بايد داسې ونکړې.
زهٔ چې کور ته راځم، تا پهٔ دروازه کې نهٔ ووينم. که مې وليدې بيا بهٔ دې وخير ته سترګې وخېژي".
شکيله چې مخ يې د زريني پهٔ خوا وو "سمه ده صاحبه! چې ته راتلې بيا وما ته حال راکوه".
محيب چې په خونه دننه کېدو "هو زهٔ ستا د پلار مزدور يم".
شکيله ولاړه شوه، کټ، کټ وېې خندل، د دې پهٔ لهجه يې وويل.
"يوه بهٔ کوې".
دهٔ چې پهٔ خونه کې ځپلې کښلې، سترګې يې پهٔ هغه بالښت کې وې چې دېوال ته پروت وو.له هغه ځايه يې وويل "زريني! دا شکيله پوه کړه، زهٔ دا نمک حرامې نهٔ کوم. که يوچا وليدو څهٔ بهٔ وای.تهٔ خبره يې چې زهٔ د دې کوټې، د هر سړي، قدر کوم،خدای تر دې ځايه را ورسولم، د دې کوټې خلګو، نن زهٔ داسې نمک حرامي څنګه وکړم؟".
زريني چې کړکۍ سره پورې وهله "سمه ده وروره! زهٔ بهٔ يې پره کړم".
پهٔ دې بله ورځ اقبال بابو راغلی. پهٔ خونه کې پر کټ داسې ناست وو چې دواړه پښې يې لاندې ځړېدې. بختيالی‌ته يې وويل "د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکیلې غوښتنه ده چې زهٔ محیب سره واده کول غواړم، تهٔ خبره یې زما دغه یوه لور ده او اختیار مې هم ور کړی دی چې دې گوته پرکښېښوه، بس موږ یې وهغه ته ور کوو، هم موخوښ دی".

بختیالۍ چې پر کټ بالښت ورته ږدلی "سمه ده وروره،موږ بهٔ صلاح سره وکړو، صلاح نو بل له چا سره کوو، یو شاه جي دی له هغه سره بهٔ ووینو".ماښام چې خاخان او محیب راغلو، بختیالۍ د اقبال بابو کیسه ورته وکړه.

د محیب د ښیښې له اوبو ډک گلاس پهٔ لاس کې وو، پهٔ اوبو کې یې کتل چې وبې خندل "موري! زهٔ بهٔ شرم نهٔ لرم، چې لالا بهٔ بې واده ناست وي، زهٔ بهٔ وادهٔ کوم".

خاخان چې د دهٔ وتکو سپینو، وړو غاښونو ته کتل "نهٔ وروره! دې ته بهٔ نهٔ گورو چې ستا وادهٔ شته او زما وادهٔ نشته.

دې ته بهٔ گورو چې زموږ کته پهٔ څهٔ کې ده، دا ښځه چې موږ غوښتای، پهٔ سوالومو نهٔ شوه پیدا کولای، نن سرې کور ته درته راغلې دی، پهٔ سوالونو یې درکوي.

یو خو ته او دا پهٔ خبره سره پوهېږی بل بهٔ دي هغه د سکول کار پهٔ جوړ شي.

زهٔ خو هسې هم د ښار ښځه نهٔ کوم. پهٔ ما مه پرېشانه کېږه.

زهٔ چې بیا کلې ته لاړشم، پهٔ هغه خپلو اوښپنو او شپنو کې بهٔ یوه پیدا کړم".

محیب که هر څومره ځان دلې دورې کړو. خو بختیالۍ او خاخان تر خپله خبر نهٔ تېرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې پس اقبال بابو بيا راغلی، يو پنډ کتاب يې هم په لاس کې وو.
له څپلۍ سره پر کالي کښېنستو.
"بختيالۍ! څنګه شو خوري صلاح مو وکړه؟".
بختيالۍ "هو وروره! مابنام چې خاخان راشي، زهٔ او خاخان بهٔ کور ته درشو".
اقبال چې د ولاړېدو هڅه کوله "خوښه مې ده، زهٔ بهٔ انتظار کوم. ښځهٔ دې سره وبهٔ ډغېږو، تاسو بهٔ هم يو څوک لرئ، زهٔ بهٔ يې هم لرم".
بختيالۍ چې دلته يواري بيا د سوچونو له دنيا رااووته. داسې يې محسوسه کړه. لکه له خو بهٔ چې را ويښه شي، له ځان سره يې دا غاړه وکړه.

خپل د وخورم خپل له څهٔ دي
خپل د نورو پـــــه نامهٔ دي"

مابنام چې خاخان راغلی، بختيالۍ او خاخان د اقبال بابو کور ته ورغلو، ورځ او وخت يې سره وټاکلو.
دغه رنګه د بختيالۍ پهٔ ژوند کې، د ښادۍ او له ورځ راغله، چې دا له خوشالۍ پهٔ دې نهٔ پوهېده، چې زهٔ څهٔ وکړم څهٔ نهٔ؟!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

13

محيب پهٔ خپل دوتر کې ناست وو چې خپل افيسر وغوښتو، ورغلی.

"محيبه! ستا د سکول خو دوه کاله پوره شو، اوس بې د پښېدو ار ډر شوی دی. پر لس تاريخه سيکريټري راځي، گوري بې.

تهٔ هغه استاده ته حال ورکړه چې پهٔ هغه ورځ حاضره وي او يا بې ماشومان صفا وي."

محيب وويل "سمه ده سر! بې غمه شه" را ووتو.

يو ليک بې وليکلو. د خپل نائب قاصد پهٔ لاس بې ورکړو. چې دا زموږ تر کوره ورسوه. اقبال صاحب ته بې دوی پهٔ خپله رسوي.

دی پهٔ خپله سهار له ډرائيوره سره پهٔ موټر کې سپور شو. کلي ته ورغلی.

د کلي خلک بې پوه کړو چې "زهٔ پر لس تاريخه افيسر راولم. تاسو دا ورته ووايات. چې دا ځای را پوخ کړه. نور ما او کار سره پرېږدی".

ملکداد چې سترگې بې د دهٔ پهٔ خبره کې وې. د يو شناخته گمان بې پر کېدو.

"صاحبه! که بې چيري ماشومان طلب کړو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سترګې یې د سکول د سرای په نړېدلي، کنډو، کنډو دېوال کې وې "هغه زهٔ پوه شوم او کار".

په هغه ورځ دینک کاکا هم په خلګو کې موجوده وو، دی یې وپېژندلی.

محیب مخ ور واړاوو "کاکا تهٔ هم د دې کلي یې؟".

دینک چې په بربېتو کې یې خندل "هو، ولې؟".

محیب د سترګو له اشارې سره سم.

"بل وخت هم زهٔ راغلی یم، تهٔ مې نهٔ یې لیدلی".

دینک: "هو زما نن اوله ده چې درته راغلی یم".

محیب: کاکا "بیا خو نو ملامت یې".

دینک: "هو ملامت یم".

محیب چې مخ د ملکداد په لور ور واړاوو "چې ملامت یې بیا پر لس تاریخه د شلو کسانو ډوډۍ وکړه".

دینک چې د دهٔ ور ځېرمه لاس ونیوو، په وره خندا کې یې وویل،

"عجبه ده، ډوډۍ په ما کوې، روپۍ مولوي صاحب او ملکداد ته ورکوې؟".

محیب چې یې لاس په لاس کې ټینګ کړو "کاکا عجبه خبره کوې، مشر د مېړیانو هم وي".

دینک چې یې لاس له لاسه کښو "سمه ده تر یوه سېرلي به تېر شم".

محیب کاکا کور دي ودان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه، یوه ته یې د رخصت لاس په لاس کې ور کاوو، چې محیب رخصت شوو.

دینک کور ته راغلی.

"ښځې! عجبه به درته وکړم، شاوخوا یې وکتل څوک نه وو. ته خبره یې د سکول افیسر څوک دی؟".

ښځه چې له ګوډي یې اوبه را اخیستې "نه سړیه زه څه په خبره یم".

دینک چې یې اوبه له لاسه وراخیستې "افیسر محیب نومیږي، د بختیالۍ زوی دی".

ښځه چې د ده د لاس لوښي ته انتظار وه "دا څه وایې، د ملکداد پر کور خو خاوري نه ور اوري؟".

دینک چې بېرته لوښی ور کاوو.

"ښځې! په نیت به یې خدای خبر وي، اوس خو پر لس تاریخه راځي، د شلو کسانو ډوډۍ به ورته کوو".

ښځه چې روانه وه، نوک یې ونیوو "خود یې ورته کوو، ډوډۍ د ده تر سر جار ده.

سړیه! ته یې ښه پېژنې، د بختیالۍ زوی دی که بنزی؟".

دینک چې د دې ولاس ته کتل، په لوښي کې پاته اوبه یې تویولې "نه زه یې ښه پېژنم، د بختیالۍ زوی دی، بنزی یې نه دی، محیب نومیږي".

پر نهه تاریخه شکیله او اقبال صاحب را ورسېدو.

محیب چې د سرای په دروازه کې ودریدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اقبال صاحب! زهٔ که خير وو، سهار وختي له ماشومانو سره راځم بيا بهٔ سکول ته که خير وو څو".

اقبال صاحب چې دننه پهٔ دروازه کې ولاړ و "دلې پاته شه. شکيله خو څه ناولده نهٔ ده".

محيب چې دهٔ تلو هڅه يې کوله.

"نهٔ نهٔ زهٔ يو ځاى ميلمه يم".

سهار وختي محيب راغلى، څو وړې نجونه او ماشومان يې پهٔ موټر کې کښېنولي وو، دوى يې هم را واخيستو. د سکول پهٔ لور روان شو.

چې کلې ته ورسېدو، د دينګ کاکا کور ته ورغلو، هغه يې ښهٔ خدمت وکړو.

دا يوه حرکت د دينګ خوند نهٔ ور کاوۀ، چې ودته بهٔ يې وکتل، پهٔ برېتو کې بهٔ يې وخندل.

اخير يې دينګ کاکا ته هغه بسکټ ور کول. چې له ځانه سره يې راوړي وو، د افيسر د پاره. هغه يې ور کول پوهه يې کړو.

افيسر ډېر ناوخته شو چې دوى ډوډۍ وخوړه. اوس يې د روانېدو تياري کوله. د هلکانو نارې شوې "هغه دى بل موټر راغلى. هغه دى بل موټر راغلى" چې موټر رارسېدو. دوى د سکول له مخه سړ ډول ولاړ وو.

يو درخواست يې د ملکداد پهٔ لاس ور کړى و. او بل د شکيلې.

موټر ودرېدى هغه افيسر و. راکښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، مورږ هم در روانېدو".

افیسر چې گھړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سگرېټ یې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لگیت یې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو، دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د ډینک کاکا پهٔ کور کې یې، ښې پهٔ تسلي چای وڅښلې.

بیا یې هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې واخیستل .او خپلو خپلو کورنو ته یو ورول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه ، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلی، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

14

محيب په کلي کې د سکول په بهانه سرای شروع کړی.
که څه هم سرای کچه وو. خو نقشه يې داسې وه چې کليوال ټول
ورته حيران وو.
اوس به محيب يوه نه بله ورځ ضرور کلي ته تلو. يو ورځ خپل
افيسر ور وغوښت.
"محيبه! ستا هغه کلي ته ښخي تلهٔ را تلهٔ ډېر شول. له هغې
استادې سره خو دې خبره نهٔ شوه اوږده؟".
محيب چې د دهٔ ومخته پر چوکۍ ناست وو. واړه يې وخندل
"سر! هم داسې يې وګڼه".
افيسر چې پر کاغذ يو څه ليکل.
"محيبه! خيال کوه داسې نهٔ وي پښتون وطن دی"
محيب چې نظر يې د افيسر په نرۍ ګوتو کې وو "نهٔ نهٔ صاحبه!
داسې نه ده. هغه استاده ماغوښتې ده، که مې څه هم را واده کړې
نهٔ ده. سر! زهٔ به نن ټوله کيسه صفا. صفا درته وکړم چې زهٔ دا
سکول څهٔ ډول چلوم او څهٔ مقصد مې دی؟".
افيسر ته يې ټوله کيسه وکړه
افيسر چې قلم يې پر کاغذ برسېره پرېښودی، په چوکۍ کې
وغځېدو "ښهٔ ښهٔ بس.
محيبه! له ننه پس ته له دې کلي بند يې. ستا پر ځای به زهٔ دا
ډيوټي کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سر کښته ځړولی وو، خپل شونډ یې پهٔ غاښو کې نیولی وو، له ځانه ورک غوندي ښکاریدو، بېرته یې سر را پورته کړو.

"نهٔ سر! وتاته زحمت نهٔ در کوم، زهٔ ور سره پوهېږم".

افیسر چې پهٔ چوکۍ کې راجګ شو، خپل قلم یې بېرته ور واخیستو.

"نهٔ نهٔ سر خلاص کړه، که چیري نهٔ منې، نو ورځم هغو خلګو ته دا کیسه صفا، صفا کوم".

محیب چې سترګې یې بېرته له افیسره را واړولې.

"نهٔ نهٔ سر! که مې مور خبره شوه، بې وعدې بهٔ مړه شي، دا مې د مور ارمان دی".

افیسر چې خپل لیکل شروع کړو.

"بس تهٔ سبا کور ته لاړ شه د کور کارونه او خپل وادهٔ بهٔ وکړې، زهٔ پوه شوم او هغه کار".

محیب چې ولاړېدو.

"سر! ښکه چې ستاسو خوښه وي".

له افیسر یې رخصت واخیستو، ښار ته را ووتو، پهٔ بس کې سپور شو.

کور ته چې ورغلی، بېخي ناوخته وو.

د ډوډۍ دسترخوان غوړېدلی وو. کهول ټول پر ډوډۍ ناست وو دهٔ هم لاس ومینځل خاخان خندل.

"هلکه محیبه! شکیله درغلې وه، خو یو څو شپې بهٔ دي پهٔ کولې تا بېرته پهٔ هغه ورځ را ولېږله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی خاموشه ناست وو.
د بختیالی چې جوړه ګوله په لاس کې وه. خولې ته یې وړله. لاس یې تم کړو.
"محبېه زویه! څنګه دې کړو سکول؟".
محبب چې د مور په لاس کې ګولې ته کتل "مورې! ما خو د سکول په بهانه په کلې کې سرای شروع کړو".
بختیالی چې ګوله یې په خولۀ کې وه.
"زویه! دا کار بۀ دې بې صلاح نۀ شروع کاوۀ".
محبب چې له ډوډۍ سو ځلې ځایونه بېلول "مورې! ما شروع کړی".
بختیالی چې بله ګوله تر مخ پراته غاب ته وروړه.
"زویه! مزدورانو ته دې څوک پرېښودل؟".
محبب چې ډوډۍ بس کړې وه.
"مورې! خپل افیسر".
نورو ډوډۍ خوړه. دۀ ټوله کیسه ورته وکړه.
بختیالی چې سترګې یې په غابونو کې وې. زړینې سره یو ځای کول.
"زویه! ښۀ شو چې راغلې. موږ هم پرېشانه وو چې دا هلک اوس څۀ شو چې نۀ راځي.
اقبال صاحب دا څویم وار دی چې راځي وایي "زۀ تیار یم. بڼځ ستاسو له خوا دی" موږ وتاته کتل. د وادۀ تاریخ مو نۀ دی معلوم کړی".
محبب چې دسترخوان ټول شو. خاخان ته ورولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب: "لالا! ستړی مهٔ شې".
له هغه وروسته يې له مور او زريني سره روغبړ وکړو.
بختيالۍ: "خاخانه زويه! اوس له محيبه سره د اقبال صاحب پر خبره وړغيږه".
محيب چې بېرته کښېنستو.
"مورې! دا خو ستا او د لالا کار دی، ورځ بهٔ مو و رسره تاکله".
بختيالۍ چې سترګې يې پهٔ زرينه کې وې، سره نغښتي دسترخوان يې پهٔ لاس کې نيولی وو، د خبرې د ختميدو پهٔ انتظار کې وه.
"زويه! کار خود زما او د لالا دی، موږ دا هغه پهٔ دې وکړه چې داسي نهٔ وي، د دهٔ ضروري کارونه وي، موږ دلته د وادهٔ تاريخ معلوم کړو".
ماښام اقبال صاحب خبر شوی وو چې محيب راغلی دی، په سهار يې مخه ور وکړه، کور ته ورغلی.
بختيالۍ سر مينځلی وو، تر مخ يې هينداره، تېل او ږمنځ پراته وو چې دی يې نوک نيولی وليدو، ژر، ژر يې پړونی پر سر کړو
"راځه راځه خدای دې راوله".
اقبال صاحب چې ځيلی کښېنلې.
"بختيالۍ! خاخان او محيب چېري دي؟".
بختيالۍ چې هينداره، ږمنځ او تېل سره ټولول
"تهٔ کښېنه، رابهٔ شي".
خاخان هم له خونې را ووتو، د روغبړ پر وخت چې دهٔ د ولاړېدو هڅه کوله، خاخان ورته کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له روغبره وروسته، خاخان هم بل بالنبست ته څنګ ووهلو.
اقبال صاحب چې د خاخان په خوا کتل "د کار خبرې به کوو، زه روان یم، یو ځای ډېر ضروري کار لرم.
وروره! ته به وایې د دې سړي اوس څه تازیله ده چې هره ورځ راځي او هله، هله یې جوړه کړې ده.
وروره! د نجلۍ شیان نیم دباندې په برامده کې پراته دي، نیم په خونه کې، ته خبر یې، زموږ ډېر وړوکی سرای دی، دوې خونې پکښې دي،
په یوه کې د نجلۍ شیان پراته دي، په هغه بله کې موږ ګزاره کوو".
خاخان چای اچولې، سترګې یې په پیاله کې وې.
"په کومه ورځ چې ته تیار یې، موږ تیار یو".
ده پیاله وځان ته نژدې کوله چې په ژړغوني انداز یې وویل "را روان اتوار".
خاخان چې پر خپله زیره لاس تېرا وو.
"سمه ده، ته به هم خپل پاته کارونه وکړې، موږ هم".
اقبال صاحب چې د پیالې له تشېدو سره سم ولاړ شو "د خدای په امان".
خاخان چې هم ورسره ولاړ شو.
"په مخه دې ښه".
بختیالۍ چې د خاخان له څنګه سره ناسته وه "زوی دې ومره اولاده چې اقبال صاحب نن لاژړغونی وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باالاخير هغه اتوار هم راغلى چې اقبال صاحب او ښځي ژړل، خاخان او بختيالى لاسونه سره كړي وو، يو هم له خوشالى په خپلو جامو كې نه ځايېدلو، د كوځې ښځې يې له كوره وتې او په كور ننوتې.

ماښام د كوځې د ټولو خلګو ډوډۍ د دوى په كور كې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

15

د وادهٔ دوې میاشتې پس، محیب خپلې ډیوټۍ ته لاړ. دورې یې له خپل افیسر سره ولیدل، خپل حال یې ور کړو.
"سر! تهٔ اوس خپل حال راکړه، څنګه یې زما له قربیانو سره، په ژبهٔ پوهېږې او کار پر څهٔ حال دی، تر کومه ځایه رسېدلی دی؟".
افیسر چې پهٔ برېتونو کې خندل، د دهٔ پر مخ یې دوو، درو تازه ټپونو ته کتل.
"محیبه! کار ډېر ښهٔ روان دی، قربیان دې هم نور ښهٔ دي، یو په دینګ مې سر نه خلاصیږي چې څنګه سړی دی؟، خیر زیاته کار سر ته رسېدلی دی، یوه میاشت که یې لا وغوښته.
دا یوه سړې څه سترې کړی یم، لکه هغه نجار ډېرې روپۍ یې پاته دي، له ماسره وې نهٔ چې ور کولې مې.
زما کور بهٔ وتاته نهٔ وي معلوم، شپېته تنهٔ دي، د مزدورۍ یې یو زهٔ یم.
زموږ کورونه خو ښهٔ در معلوم دي چې ګټې یې یو، ختمې یې سل".
محیب چې جېب ته لاس کړو، د روپو بنچې یې راکښې.
"سر! غم یې مه کوه، روپۍ مې راوړې دي، هم ستا کار پهٔ کېږي هم زما".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې له چوکۍ ورولاړ شو، صاحب ته یې روپۍ ور کولې.

"د سرای کار خو که خیر وو، زیاته پای ته رسېدلی دی. هغه د سکول بیلډنګ څنګه شو؟".

افیسر روپۍ ګڼلې.

"محیبه! هغه کار ټېکدار اخیستی دی، ټېکدار مې پوه کړی دی، تر هغه به کار نه شروع کوي چې ته پهٔ کډه نهٔ یې ورغلی".

محیب چې افیسر ته ور کړې هغه بقایه روپۍ یې و جېب ته کولې.

"سر! بیا خو دې ډېر ښهٔ کړي دي".

افیسر چې نائب قاصد ته حکم وکړو، هغه رجسټر را واخله.

"محیبه! پهٔ دې کې خپله حاضري ولګوه او ورشه خپله تنخا واخله، کور ته لاړ شه، زهٔ پوه شوم او دوتر، هغه کار وماته دا خو ورځې د کلې ماحول څهٔ ښهٔ نهٔ ښکاري، دینګ سپک، سپک کېږي داسې نهٔ وي، کلیوال تول پهٔ دې خبر کړي او هغه ستاسو تر راتلو له مخه، یو چل جوړ نهٔ کړي.

نن څویم تاریخ دی؟".

محیب چې خپله حاضري یې لګوله "افیسر! نن دریم دی".

افیسرچې بېرته د دهٔ له لاسه قلم نیوو.

"محیبه! را روان یوه تاریخ ته بهٔ که خیر وو، کار مکمل وي. که څهٔ پاته وو بیا بهٔ یې وکړو.

تهٔ بهٔ پر یوه تاریخ کډه راولې، زهٔ بهٔ دورې درته ولاړ یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، مور هم در روانېدو".

افیسر چې گهړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سگرېټ یې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لگیت یې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو، دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر پهٔ ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د ډینګ کاکا پهٔ کور کې یې، ښې پهٔ تسلي چای وڅښلې.

هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې بیا یې واخیستل او خپلو خپلو کورنو ته یو وړول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. پهٔ هغه شپه، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلې، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب چې شکيلې ته د اوبو اشاره کوله.

"يوه بلا بې نۀ وهي، مستان هر ځای وخت تېره ولای شي".

محيب د اوبو له چنبلو سره سم ولاړ شو، خپلې خونې ته لاړ. يوګړی وروسته شکيله هم ورغله، د پلنګ پر ژۍ کښېنسته، د محيب يو لاس يې پۀ لاس کې ټينګ ونيوو.

"ستا څۀ خيال دی، شکيلې چې دومره سپين سترګې کولای شوه، اوس بۀ له تاسره پۀ هغه کلې کې د ژوند شپې او ورځې نۀ کړي تيرې".

پۀ دې بل ماښام چې اقبال صاحب راغلی، محيب لاړو، شاه جي يې تر لاس نيولی راوستو.

ډوډۍ راغله، وخوړله شوه.

له ډوډۍ وروسته، شنې چای راغلې

محيب، شاه جي ته د چای پياله ور پورته کوله.

خاخان چې خبره يې پۀ دې ډول ياده کړه.

"شاه صاحب! زموږ ټوله کورنۍ څۀ، زموږ لمسيان او کړوسيان بۀ ستا احسان منو، موږ خدای تر دې ځايه را ورسولو، تا را ورسولو.

ستا له درسه وروسته، موږ ټولو هغه سړی هېر کړۀ، چا چې وموږ ته يې پر زړونو داغونه را ينبي وو، پۀ کوټلو زړونو مو د ژوند د تېرېدلو لار، تا راښولې وه، پر هغه لاره خو موږ دا دی تر دې ځايه سفر را وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي چې په رېږدېدلې لاس پياله نيولې وه "خاخانه ! ستا ده خبرې په مقصد نهٔ شوم پوه؟".

خاخان چې د مور له لوره سترګې د دهٔ په خوا واړولې.

"شاه صاحب ! تهٔ نهٔ يې ملامت، وماته خبرې درک نهٔ راکاوۀ چې له کومه ځايه يې شروع کړم، موږ اراده کړې ده، خپل کلي ته پهٔ کډه ځو".

شاه جي چې د خپل سر پر تکو سپينو ويښتانو لاس تېرا وو.

"خاخانه ! دا زما فرض وو، ما خپل فرض پوره کړې دي، له تاسو سره مو يو احسان هم نهٔ دی کړی".

خاخان چې خپله پياله يې ډکوله.

"شاه صاحب ! تهٔ که يې احسان نهٔ بولې، موږ يې احسان ګڼو، نور بدل خو يې موږ نهٔ شو درکولای، دا رشته به تر مرګه درسره پالو".

له دې وروسته يې شاه صاحب او اقبال صاحب رخصت کړو،

شاه صاحب محيب تر لاس نيولی کور ته بوتلو.

پاته ورځې يې خپل کارونه سره سم کړو.

د هغه تاريخ پهٔ ورځ يې يوه لارۍ او يو موټر ونيوو، مابنام له يې د کوځې د ټولو، خلګو ډوډۍ وکړه چې نهٔ شيعه، نهٔ عسائي او نهٔ هندو پاته شوو.

له ډوډۍ وروسته يې لارۍ ته کور وراچاوړ.

له ټولو سره يې خدای پهٔ اماني وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي ،جبینه ،اقبال او د اقبال ښځه د ښځو وموټر ته ولاړ وو.
د خدای پهٔ اماني پر وخت، د درو سره کورنیو اوښکې څڅېدې.
شپه یې پهٔ لاره وو، بله، ورځ تر ماپښینه.
چې کلي ته ور ښکاره شو، افیسر او دینک د محیب د سرای څنګ ته ناست وو چې لارۍ او موټر یې پهٔ نظر شو.
افیسر چې موټر او لارۍ ولیدو.
"دینکه اکا ! دا ده د محیب کډه هم راغله".
دینک چې د افیسر پهٔ لور حېران ، حېران کتل.
"تا اول ولي نهٔ ویل".
افیسر د دهٔ تندي ته کتل، واړه واړه یې خندل "ولي؟
زهٔ څهٔ لېوني درته ښکاردم ؟".
دینک :صاحبه زه هم لیونی نه وم ،په هر څه پوهېدم ،خو په څله مي لاس نیولي وو ،
دینک ناکراره شو ، په څغاسته لاړو، خپله ښځه او ماشومان یې خبر کړو.
له هغې خوا د ماشومانو ناري شوې.
"د بختیالی ترورۍ کډه راغله،د بختیالی ترورۍ کډه راغله".
ماشومانو بختیالی څهٔ پېژندله، د پلار له خولې یې اورېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی پهٔ سرای کې خپل کور سره سماوو، ماښام تیاره کلیوالو ډوډۍ ور ته راوړه.

پهٔ هغو کې یو منو اکا هم وو چې د بس د سفر خبر یې پهٔ یاده وه.

د کورتو وره ډوډۍ یې راوړه چې میان یې له اصلي غوړو ډک وو.

دوی چې ډوډۍ وخوړه، وروسته بیا د کور پهٔ سمېدو اخته شو، ناوخته ویدهٔ شو.

سهار چې راووتو، په کلې کې اوازه وه، ملکداد برایه د شپې بار شوی دی.......................

(c) ketabton.com: The Digital Library

Novel

Bakhtyalai

Author :

Abdul Qadir Mujrim

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library